

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2013/55/EU

av den 20 november 2013

om ändring av direktiv 2005/36/EG om erkännande av yrkeskvalifikationer och förordning (EU) nr 1024/2012 om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden (IMI-förordningen)

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artiklarna 46, 53.1 och 62,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

(1) Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer ⁽³⁾ konsoliderades ett system för ömsesidigt erkännande som ursprungligen grundade sig på 15 direktiv. Det föreskriver automatiskt erkännande för ett begränsat antal yrken, utgående från harmoniserade minimikrav för utbildning (sektorsyrken), en generell ordning för erkännande av utbildningsbevis och automatiskt erkännande av yrkeserfarenhet. I direktiv 2005/36/EG fastställs också ett nytt system för fritt tillhandahållande av tjänster. Det bör erinras om att tredjelandsmedborgare som är familjemedlemmar till EU-medborgare åtnjuter likabehandling i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier ⁽⁴⁾. Tredjelandsmedborgare kan också åtnjuta likabehandling i fråga om erkännande av examensbevis, utbildningsbevis och andra yrkeskvalifikationer i enlighet med relevanta nationella förfaranden, enligt särskilda unionsrättsakter, t.ex. om varaktig bosättning, flyktingar, innehavare av EU-blåkort och forskare.

⁽¹⁾ EUT C 191, 29.6.2012, s. 103.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 9 oktober 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 15 november 2013.

⁽³⁾ EUT L 255, 30.9.2005, s. 22.

⁽⁴⁾ EUT L 158, 30.4.2004, s. 77.

(2) I sitt meddelande av den 27 oktober 2010 *Inre marknadsakten, Tolv åtgärder för att stimulera tillväxten och stärka förtroendet för inre marknaden* "Gemensamma insatser för att skapa ny tillväxt" identifierade kommissionen ett behov av att modernisera unionsrätten på detta område. I sina slutsatser av den 23 oktober 2011 stödde Europeiska rådet en sådan modernisering och uppmanade Europaparlamentet och rådet att nå en politisk överenskommelse om översyn av direktiv 2005/36/EG före slutet av 2012. I sin resolution av den 15 november 2011 om tillämpningen av direktivet om yrkeskvalifikationer (2005/36/EG) ⁽⁵⁾ uppmanade även Europaparlamentet kommissionen att lägga fram ett förslag. I rapporten av den 27 oktober 2010 om EU-medborgarskapet 2010 *Att avveckla hindren för EU-medborgarnas rättigheter* betonas behovet av att minska den administrativa bördan i samband med erkännande av yrkeskvalifikationer.

(3) Notarier som utses av en medlemsstats regering genom en officiell utnämning bör uteslutas från tillämpningsområdet för direktiv 2005/36/EG med tanke på de specifika och olikartade system som gäller i de enskilda medlemsstaterna för att få tillträde till och utöva yrket.

(4) I syfte att stärka den inre marknaden och gynna den fria rörligheten för yrkesutövare och samtidigt säkerställa ett mer effektivt och transparent erkännande av yrkeskvalifikationer skulle ett europeiskt yrkeskort innebära ett mervärde. Ett sådant kort skulle särskilt vara användbart för att underlätta tillfällig rörlighet och erkännande enligt det automatiska erkännandesystemet, samt för att främja en förenklad erkännandeprocess enligt den generella ordningen. Syftet med ett europeiskt yrkeskort är att förenkla erkännandesystemet och införa kostnads- och driftseffektivisering som gynnar yrkesutövare och behöriga myndigheter. Införandet av ett europeiskt yrkeskort bör beakta synpunkter på yrket i fråga och bör föregås av en bedömning av dess lämplighet för det aktuella yrket och dess effekter på medlemsstaterna. Bedömningen bör vid behov göras tillsammans med medlemsstaterna. Det europeiska yrkeskortet bör utfärdas på begäran av yrkesutövare och efter inlämnande av de nödvändiga dokumenten och efter det att de behöriga myndigheterna slutfört tillhörande verifikationsförfaranden. Om det europeiska yrkeskortet är utfärdat i etableringssyfte bör det utgöra ett beslut om erkännande och behandlas som alla andra beslut om erkännande enligt direktiv 2005/36/EG. Det bör komplettera snarare än ersätta de registreringskrav som är kopplade till tillträdet till ett visst yrke. Det är onödigt att införa ett europeiskt yrkeskort för jurister eftersom de redan har försetts med yrkeskort enligt det

⁽⁵⁾ EUT C 153 E, 31.5.2013, s. 15.

system som föreskrivs i rådets direktiv 77/249/EEG av den 22 mars 1977 om underlättande för advokater att effektivt begagna sig av friheten att tillhandahålla tjänster⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 98/5/EG av den 16 februari 1998 om underlättande av stadigvarande utövande av advokatyrket i en annan medlemsstat än den i vilken auktorisationen erhöles⁽²⁾.

(5) Det europeiska yrkeskortets funktion bör stödjas av informationssystemet för den inre marknaden (IMI), inrättat genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1024/2012⁽³⁾. Kortet och IMI bör skapa synergier och förtroende mellan de behöriga myndigheterna och samtidigt undanröja administrativt dubbelarbete och dubbla erkännandeförfaranden för de behöriga myndigheterna och skapa mer transparens och rättssäkerhet för yrkesutövare.

(6) Förfarandet för ansökan om och utfärdande av det europeiska yrkeskortet bör vara klart strukturerat och omfatta skyddsmekanismer och tillhörande rättigheter för sökande att överklaga. Genomförandeakter bör specificera översättningskraven och betalningssätten vad gäller de avgifter som en sökande ska betala in så att arbetsflödet i IMI inte avbryts eller hindras och behandlingen av ansökan inte försenas. Det är medlemsstaternas ansvar att fastställa avgiftsnivån. Medlemsstaterna bör dock meddela kommissionen om den fastställda avgiftsnivån. Det europeiska yrkeskortet och tillhörande arbetsflöden i IMI bör säkerställa de lagrade uppgifternas integritet, autenticitet och konfidentialitet och förebygga olaglig och obehörig tillgång till informationen i systemet.

(7) Direktiv 2005/36/EG gäller bara yrkesutövare som vill utöva samma yrke i en annan medlemsstat. Det finns fall där den berörda verksamheten i den mottagande medlemsstaten är en del av ett yrke med mer omfattande verksamhetsområde än den i ursprungsmedlemsstaten. Om skillnaderna mellan verksamhetsområdena är så stora att ett fullständigt utbildningsprogram skulle krävas för att yrkesutövarna ska kunna kompensera för brister, och på begäran av yrkesutövarna, bör den mottagande medlemsstaten under dessa särskilda omständigheter bevilja partiellt tillträde. Vid tvingande hänsyn av allmänt intresse, i enlighet med domstolens rättspraxis rörande artiklarna 49 och 56 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) och som kan komma att vidareutvecklas, bör en medlemsstat kunna vägra partiellt

tillträde. Detta kan särskilt vara fallet för hälso- och sjukvårdsyrken som har konsekvenser för folkhälsan eller patientsäkerheten. Partiellt tillträde bör beviljas utan att detta påverkar arbetsmarknadsparternas rätt att organisera sig.

(8) För att skydda de lokala konsumenterna i den mottagande medlemsstaten, bör tidsbegränsat och tillfälligt tillhandahållande av tjänster i en medlemsstat underställas skyddsmekanismer, särskilt ett krav på minst ett års yrkeserfarenhet under de tio år som föregår tillhandahållandet av tjänsten, i fall när yrket inte är reglerat i ursprungsmedlemsstaten. I fråga om säsongsverksamhet bör medlemsstaterna ha möjlighet att utföra kontroller för att fastställa huruvida de tjänster som tillhandahålls på deras territorium är temporära och tillfälliga. Den mottagande medlemsstaten bör därför en gång om året kunna kräva information om de tjänster som faktiskt tillhandahålls på dess territorium, om inte tjänsteleverantören frivilligt redan har lämnat sådan information.

(9) Enligt direktiv 2005/36/EG får medlemsstaterna vidta åtgärder för att kontrollera en tjänsteleverantörs kvalifikationer före det första tillhandahållandet av tjänster, när det rör sig om reglerade yrken med inverkan på folkhälsan och säkerheten. Detta har lett till osäkerhet om rättsläget och medfört att den behöriga myndigheten själv kan avgöra om det finns behov av en sådan förhandskontroll. För att säkerställa rättssäkerheten bör yrkesutövare från början kunna veta om en förhandskontroll av deras yrkeskvalifikationer behövs och när ett beslut om detta kan väntas. Villkoren för förhandskontroll av yrkeskvalifikationer bör under alla omständigheter enligt friheten att tillhandahålla tjänster inte vara strängare än de villkor som omfattas av etableringsreglerna. När det gäller reglerade yrken med konsekvenser för folkhälsan eller patientsäkerheten bör direktiv 2005/36/EG inte påverka medlemsstaternas möjlighet att kräva ett obligatoriskt försäkringsskydd rörande yrkesverksamheter i enlighet med de gällande bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/24/EU av den 9 mars 2011 om tillämpningen av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård⁽⁴⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden⁽⁵⁾.

(10) Yrkesutbildningssystem har visat sig vara ett användbart verktyg för att säkra ungdomssysselsättningen och möjliggöra en smidig övergång från utbildning till yrkesverksamhet. Översynen av direktiv 2005/36/EG bör därför fullt ut beakta olikheterna i dessa.

⁽¹⁾ EGT L 78, 26.3.1977, s. 17.

⁽²⁾ EGT L 77, 14.3.1998, s. 36.

⁽³⁾ EUT L 316, 14.11.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT L 88, 4.4.2011, s. 45.

⁽⁵⁾ EUT L 376, 27.12.2006, s. 36.

- (11) För att tillämpa systemet för erkännande inom den generella ordningen är det nödvändigt att indela de olika nationella utbildnings- och yrkesutbildningssystemen i olika nivåer. Dessa nivåer, som endast upprättas för att den generella ordningen ska fungera, bör varken påverka de nationella strukturerna för utbildning och yrkesutbildning eller medlemsstaternas befogenheter på detta område, som exempelvis nationella strategier för genomförandet av den europeiska referensramen för kvalifikationer. Den europeiska referensramen för kvalifikationer är ett sätt att främja yrkeskvalifikationernas transparens och jämförbarhet och kan vara en bra extra informationskälla för de behöriga myndigheter som prövar yrkeskvalifikationer som utfärdats i andra medlemsstater. Till följd av Bolognaprocessen har universitet och högskolor anpassat strukturen i sina program till en tvådelad nivåindelning med examina på grundnivå och avancerad nivå. För att garantera att de fem nivåer som fastställs i direktiv 2005/36/EG är förenliga med den nya examensstrukturen bör kandidatexamen klassificeras enligt nivå d och magisterexamen enligt nivå e. De fem nivåer som fastställs för tillämpningen av den generella ordningen bör i princip inte längre användas som ett kriterium för att utesluta unionsmedborgare från tillämpningsområdet för direktiv 2005/36/EG om detta står i strid med principen om livslångt lärande.
- (12) Ansökningar om erkännande från yrkesutövare med ett års yrkeserfarenhet och från medlemsstater som inte reglerar yrket i fråga bör behandlas på samma sätt som ansökningar från yrkesutövare från en reglerande medlemsstat. Deras yrkeskvalifikationer bör jämföras med de yrkeskvalifikationer som krävs i den mottagande medlemsstaten på grundval av yrkeskvalifikationsnivåerna enligt direktiv 2005/36/EG. Om skillnaden är stor bör den behöriga myndigheten ha möjlighet att införa kompensationsåtgärder. Alla bedömningsmekanismer för teoretisk kunskap och praktiska färdigheter som eventuellt krävs för tillträde till yrket som kompensationsåtgärder, bör garantera och följa principerna om öppenhet och opartiskhet.
- (13) I avsaknad av harmonisering av minimikraven i fråga om utbildning för tillträde till de yrken som regleras genom den generella ordningen bör de mottagande medlemsstaterna fortfarande ha möjlighet att införa en kompensationsåtgärd. Sådana åtgärder bör vara proportionella och särskilt ta hänsyn till de kunskaper, färdigheter och kompetenser som den sökande har förvärvat inom ramen för dennes yrkeserfarenhet eller livslångt lärande som formellt godkänts av ett relevant organ i detta syfte. Beslutet om införande av en kompensationsåtgärd bör vederbörligen motiveras i syfte att göra det möjligt för den sökande att bättre förstå sin situation och att begära domstolsprövning vid nationella domstolar enligt direktiv 2005/36/EG.
- (14) Översynen av direktiv 2005/36/EG har visat att det finns ett behov av att uppdatera och med mer flexibilitet förtydliga förteckningarna över de industrigrenar, affärsverksamheter och hantverk som ingår i bilaga IV, samtidigt som ett automatiskt system för erkännande på grundval av yrkeserfarenheter bibehålls för dessa verksamheter. Bilaga IV grundas för närvarande på *International Standard Industrial Classification of all Economic Activities* (ISIC) från 1958, och återspeglar inte längre den ekonomiska verksamhetens nuvarande struktur. ISIC-klassificeringen har setts över flera gånger sedan 1958. Därför bör kommissionen ha möjlighet att anpassa bilaga IV för att bevara systemet för automatiskt erkännande intakt.
- (15) Fortbildning bidrar till ett säkert och effektivt utövande av yrkesutövare som beviljas automatiskt erkännande av sina yrkeskvalifikationer. Det är viktigt att främja en förstärkt kontinuerlig yrkesutveckling för dessa yrkesgrupper. Medlemsstaterna bör framför allt främja fortbildning för läkare, läkare med specialistkompetens, allmänläkare, sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, tandläkare, specialisttandläkare, veterinärer, barnmorskor, apotekare och arkitekter. De åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna för att främja fortbildning bland dessa yrkesgrupper bör meddelas kommissionen, och medlemsstaterna bör utbyta bästa praxis på området. Fortbildning bör omfatta tekniska, vetenskapliga, rättsliga och etiska framsteg och motivera yrkesutövarna att delta i sådant livslångt lärande som är relevant för deras yrke.
- (16) Systemet för automatiskt erkännande på grundval av harmoniserade minimiutbildningskrav bygger på att nya eller ändrade bevis på kvalifikationer i god tid anmäls av medlemsstaterna, och offentliggörs av kommissionen. Innehavare av sådana kvalifikationer har annars inga garantier för att de kan omfattas av automatiskt erkännande. I syfte att öka insynen och öppenheten samt underlätta prövningen av nyanmälda titlar bör medlemsstaterna tillhandahålla information om utbildningsprogrammets längd och innehåll, som måste vara i enlighet med minimiutbildningskraven som fastställs i direktiv 2005/36/EG.
- (17) Poäng enligt det europeiska systemet för överföring av studiemeriter (ECTS) används redan i de flesta institutionerna för högre utbildning i EU, och deras användning blir allt vanligare även i kurser som leder till sådana kvalifikationer som krävs för utövandet av ett reglerat yrke. Det är därför nödvändigt att införa möjligheten att ange ett utbildningsprogram varaktighet även i ECTS. Den möjligheten bör inte påverka andra krav för automatiskt erkännande. En ECTS-poäng motsvarar 25–30 timmars studier, och det krävs normalt sett 60 poäng för slutförandet av ett läsar.

- (18) För att garantera en hög nivå på folkhälsan och patient-säkerheten i unionen och modernisera direktiv 2005/36/EG måste de kriterier som används för att fastställa den medicinska grundutbildningen ändras så att de villkor som rör minsta antal år och timmar blir kumulativa. Syftet med ändringen är inte att sänka utbildningskraven för den medicinska utbildningen.
- (19) I syfte att främja rörlighet för läkare med specialistkompetens som redan erhållit en specialistkvalifikation och därefter följer en annan specialistutbildning bör medlemsstaterna tillåtas att bevilja undantag från någon del av utbildningen om dessa senare utbildningsmoment redan har fullgjorts under det föregående specialistutbildningsprogrammet i en medlemsstat. Medlemsstater bör, inom rimliga gränser, kunna bevilja undantag för medicinska specialistutbildningar som omfattas av automatiskt erkännande.
- (20) Sjuksköterskeyrkerna har utvecklats betydligt under de senaste tre årtiondena: samhällsbaserad hälso- och sjukvård, mer komplexa behandlingsmetoder och teknik som ständigt utvecklas förutsätter att sjuksköterskor har kapacitet för att ta allt större ansvar. Sjuksköterskeutbildningen, som fortfarande varierar alltefter nationella traditioner, bör vara stabilare och mer resultatinriktad och garantera att yrkesutövaren har förvärvat vissa kunskaper och färdigheter under utbildningens gång och kan använda åtminstone vissa kompetenser för att kunna utöva den verksamhet som är relevant för yrket.
- (21) Barnmorskestudenter behöver en solid allmän utbildningsbakgrund innan de börjar sin barnmorskeutbildning, så att de är förberedda på de komplexa vårdbehoven. Därför bör antagningskraven till barnmorskeutbildning utökas till tolv års allmän skolutbildning eller godkänd examen på motsvarande nivå, med undantag för yrkesutövare som redan är legitimerade sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård. Barnmorskeutbildningen bör bättre kunna garantera att yrkesutövaren har tillägnat sig vissa kunskaper och färdigheter som krävs för att utöva en barnmorskas uppgifter i enlighet med direktiv 2005/36/EG.
- (22) I syfte att förenkla systemet för automatiskt erkännande av specialistutbildningar för läkare och tandläkare bör sådana specialistutbildningar omfattas av direktiv 2005/36/EG om de är gemensamma för minst två femtedelar av medlemsstaterna.
- (23) Ett stort antal länder beslutade att tillåta tillträde till och utövande av all farmaceutisk verksamhet på basis av ett erkännande av de kvalifikationer som apotekare tillägnat sig i en annan medlemsstat efter ikraftträdandet av direktiv 2005/36/EG. Ett sådant erkännande av yrkeskvalifikationer som en person förvärvat i en annan medlemsstat bör dock inte hindra en medlemsstat från att behålla icke-diskriminerande regler som styr den geografiska fördelningen av apotek på deras territorium eftersom direktiv 2005/36/EG inte samordnar sådana regler. En medlemsstat som ändå måste göra ett undantag från det automatiska erkännandet av kvalifikationer bör emellertid inte längre utesluta apotekare som redan är erkända av den medlemsstat som gör sådana undantag, och som sedan en tid tillbaka lagenligt och effektivt redan har arbetat som apotekare på denna medlemsstats territorium.
- (24) En förutsättning för att systemet för automatiskt erkännande ska fungera är att det finns förtroende för de utbildningsvillkor som ligger till grund för yrkesutövarnas kvalifikationer. Därför är det viktigt att minimikraven för arkitektutbildning speglar nya moment i utbildningen av arkitekter, särskilt med avseende på det erkända behovet av att komplettera akademisk utbildning med yrkeserfarenhet med handledning av kvalificerade arkitekter. Samtidigt bör minimikraven för utbildningar vara tillräckligt flexibla för att undvika att i onödan begränsa medlemsstaternas möjligheter att organisera sina utbildningssystem.
- (25) Direktiv 2005/36/EG bör, genom införandet av gemensamma utbildningsprinciper, främja ett mer automatiskt erkännande av yrkeskvalifikationer för de yrken som för närvarande inte omfattas. Hänsyn bör tas till medlemsstaternas behörighet att bestämma vilka yrkeskvalifikationer som erfordras för utövande av ett yrke på deras respektive territorium, och att fastställa hur deras utbildningssystem ska organiseras och vilket innehåll de ska ha. Gemensamma utbildningsprinciper bör vara utformade som gemensamma utbildningsramar på grundval av en gemensam uppsättning kunskap, färdigheter och kompetenser eller gemensamma utbildningsprov. Det bör vara möjligt för gemensamma utbildningsramar att också täcka specialiseringar som för närvarande inte omfattas av bestämmelserna om automatiskt erkännande enligt direktiv 2005/36/EG och som rör yrken som anges i avdelning III kapitel III och som har tydligt definierade verksamheter som är förbehållna dessa. Gemensamma utbildningsramar för sådana specialiseringar, särskilt medicinska specialiseringar, bör erbjuda ett högt folkhälso-skydd och patientskydd. Yrkeskvalifikationer som erhållits inom gemensamma utbildningsramar bör automatiskt erkännas av medlemsstaterna. Yrkesorganisationer som finns representerade på unionsnivå och, under särskilda omständigheter, nationella yrkesorganisationer eller behöriga myndigheter bör kunna skicka förslag på gemensamma utbildningsprinciper till kommissionen för att de nationella samordnarna ska kunna göra en bedömning av de eventuella effekterna av sådana principer på de nationella utbildningssystemen liksom på de nationella regler som styr tillträdet till reglerade yrken.

- (26) Direktiv 2005/36/EG innehåller redan bestämmelser om att yrkesutövare måste ha nödvändiga språkkunskaper. Översynen av tillämpningen av denna skyldighet har visat ett behov av att klargöra den behöriga myndighetens respektive arbetsgivarnas roll, särskilt för ett bättre patientskydd. De behöriga myndigheterna bör kunna använda språktest efter erkännandet av yrkeskvalifikationer. Det är särskilt viktigt för yrken med konsekvenser för patientsäkerheten att språktester görs enligt direktiv 2005/36/EG innan yrkesutövaren börjar utöva yrket i den mottagande medlemsstaten. Språktest bör dock vara rimliga och nödvändiga för de berörda yrkena, och bör inte syfta till att utesluta yrkesutövare från andra medlemsstater från arbetsmarknaden i den mottagande medlemsstaten. För att se till att proportionalitetsprincipen respekteras, och för att förbättra rörligheten bland yrkesutövare i unionen bör de kontroller som utförs av en behörig myndighet eller under överinseende av denna, vara begränsade till kunskapen i ett officiellt språk i den mottagande medlemsstaten, eller ett förvaltningspråk i den mottagande medlemsstaten förutsatt att det också är ett officiellt språk i unionen. Detta bör inte hindra den mottagande medlemsstaten från att uppmuntra yrkesutövare att tillägna sig ett annat språk i ett senare skede, om det krävs för den yrkesverksamhet som ska utövas. Arbetsgivare bör fortsätta att spela en viktig roll när det gäller att kontrollera de språkkunskaper som behövs för det aktuella yrket på deras arbetsplatser.
- (27) Nationella regler som styr tillträdet till de reglerade yrkena bör inte utgöra något hinder för de unga nyutexaminerades rörlighet. Om en nyutexaminerad avslutar en yrkesinriktad praktik i en annan medlemsstat, bör praktiken i fråga erkännas när den nyutexaminerade ansöker om tillträde till ett reglerat yrke i ursprungsmedlemsstaten. Erkännandet av en yrkespraktik som fullgjorts i en annan medlemsstat bör baseras på en tydlig skriftlig beskrivning av inlärningsmål och tilldelade uppgifter, vilka bestäms av den person som övervakar praktiktjänstgöringen i den mottagande medlemsstaten. Yrkespraktik som fullgjorts i tredjeland bör beaktas av medlemsstaterna när en begäran om tillträde till ett reglerat yrke behandlas.
- (28) Direktiv 2005/36/EG innehåller bestämmelser om ett system för nationella kontaktpunkter. På grund av ikraftträdandet av direktiv 2006/123/EG, och inrättandet av gemensamma kontaktpunkter enligt det direktivet, finns det risk för överlappning. Därför bör de nationella kontaktpunkter som inrättas genom direktiv 2005/36/EG bli rådgivningscentrum vars verksamhet främst inriktas på rådgivning och stöd till medborgarna, inbegripet personlig rådgivning, för att se till att den löpande tillämpningen av inremarknadsreglerna i fall som rör enskilda komplicerade fall följs upp på nationell nivå. Vid behov ska rådgivningscentrumen samarbeta med behöriga myndigheter och rådgivningscentrum i andra medlemsstater. Vad gäller det europeiska yrkeskortet bör medlemsstaterna själva kunna besluta om huruvida rådgivningscentrumen ska fungera som en behörig myndighet i den mottagande medlemsstaten eller stödja de behöriga myndigheterna vid behandlingen av ansökningar om ett europeiskt yrkeskort och vid hanteringen av sökandens enskilda akt som skapats inom IMI (IMI-akt). Med tanke på friheten att tillhandahålla tjänster, då det berörda yrket inte är reglerat i den mottagande medlemsstaten, får rådgivningscentrumen också delta i det informationsutbyte som planerats för att åstadkomma ett administrativt samarbete.
- (29) Detta direktiv bidrar till att säkerställa en hög nivå på hälso- och konsumentskydd. Direktiv 2005/36/EG innehåller redan detaljerade skyldigheter för medlemsstaterna att utbyta information. De skyldigheterna bör förstärkas. I framtiden bör medlemsstaterna inte endast reagera på begäran om information, utan deras behöriga myndigheter bör också ges befogenhet inom ramen för deras befogenheter att aktivt informera de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater om yrkesutövare som inte längre har rätt att utöva sitt yrke. En särskild varningsmekanism krävs för hälso- och sjukvårdspersonal som omfattas av direktiv 2005/36/EG. Detta bör även gälla för veterinärer liksom yrkesutövare som utövar verksamhet som rör undervisning av minderåriga, inklusive yrkesutövare som arbetar inom barnomsorg och förskoleverksamhet. Skyldigheten att varna bör endast gälla de medlemsstater där sådana yrken är reglerade. Alla medlemsstater bör varnas om yrkesutövare till följd av disciplinära åtgärder eller en brottmålsdom inte längre har rätt att utöva sin yrkesverksamhet i en medlemsstat, inte ens tillfälligt. Varningen bör innehålla alla tillgängliga uppgifter om den bestämda eller obestämda perioden som begränsningen eller förbudet gäller. Varningen bör aktiveras genom IMI oavsett om yrkesutövaren har utnyttjat någon av rättigheterna enligt direktiv 2005/36/EG, eller har ansökt om erkännande för sina yrkeskvalifikationer genom utfärdandet av ett europeiskt yrkeskort eller genom någon annan metod som fastställs i det direktivet. Varningsförfarandet bör vara förenligt med unionslagstiftningen om skydd av personuppgifter och grundläggande rättigheter. Varningsförfarandet bör inte utformas för att ersätta eller anpassa arrangemang mellan medlemsstaterna om samarbete inom rättsliga och inrikes frågor. Behöriga myndigheter som omfattas av direktiv 2005/36/EG bör inte heller vara skyldiga att bidra till ett sådant samarbete genom varningar enligt det direktivet.
- (30) En av de största svårigheter som en medborgare som är intresserad av att arbeta i en annan medlemsstat står inför är de komplicerade och osäkra administrativa förfaranden som de måste följa. Genom direktiv 2006/123/EG åläggs medlemsstaterna redan att tillhandahålla enkel tillgång till information och att göra det möjligt att slutföra förfarandena via de gemensamma kontaktpunkterna. Personer som ansöker om erkännande av sina yrkeskvalifikationer enligt direktiv 2005/36/EG kan redan använda de gemensamma kontaktpunkterna om de omfattas av direktiv 2006/123/EG. Arbetssökande och

vårdpersonal omfattas däremot inte av direktiv 2006/123/EG, och den tillgängliga informationen är begränsad. Det är därför nödvändigt ur ett användarperspektiv att närmare specificera sådan information och se till att informationen är lättillgänglig. Det är också viktigt att medlemsstaterna inte bara tar ansvar på nationell nivå utan också samarbetar med varandra och med kommissionen för att se till att yrkesutövare i hela EU har en enkel tillgång till användarvänlig och flerspråkig information och enkelt kan slutföra förfaranden via de gemensamma kontaktpunkterna eller de berörda behöriga myndigheterna. Länkar bör göras tillgängliga på andra webbplatser, t.ex. portalen *Ditt Europa*.

för att ansökan ska vara fullständig, förfaranden för hur betalningar för kortet ska göras och behandlas, regler för hur, när och för vilka handlingar de behöriga myndigheterna får begära bestyrkta kopior för yrket i fråga, de tekniska specifikationer och åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att informationen i det europeiska yrkeskortet och i IMI-akten har integritet, behandlas konfidentiellt och är korrekt, villkoren och förfarandena för att utfärda ett europeiskt yrkeskort, de bestämmelser som gäller villkoren för tillgång till IMI-akten, de tekniska medlen och förfarandena för kontroll av ett europeiskt yrkeskorts äkthet och giltighet samt tillämpningen av varningsmekanismen.

- (31) För att komplettera eller ändra vissa icke-väsentliga delar av direktiv 2005/36/EG bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på uppdatering av den kunskap och de färdigheter som avses i artikel 21.6, uppdatering av bilaga I, uppdatering och förtydligande av verksamheter som anges i bilaga IV, anpassning av punkterna 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 och 5.7.1 i bilaga V, anpassning av utbildningsminimikraven för läkare och tandläkare med specialistkompetens, införande av nya medicinska specialistkompetenser i punkt 5.1.3 i bilaga V, ändringar av förteckningen i punkterna 5.2.1, 5.3.1, 5.4.1, 5.5.1 och 5.6.1 i bilaga V, införande av nya specialistkompetenser för tandläkare i punkt 5.3.3 i bilaga V, fastställande av villkoren för tillämpningen av gemensamma utbildningsramar, och fastställande av villkoren för tillämpning av gemensamma utbildningsprov. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (32) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av direktiv 2005/36/EG bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter ⁽¹⁾.
- (33) Med tanke på dessa genomförandeakters tekniska art bör granskningsförfarandet användas vid antagandet av genomförandeakter för införandet av det europeiska yrkeskortet för särskilda yrken, formatet för det europeiska yrkeskortet, behandlingen av skriftliga ansökningar, vilka översättningar som den sökande ska tillhandahålla för ansökningar om ett europeiskt yrkeskort, närmare regler om de handlingar som krävs enligt direktiv 2005/36/EG
- (34) Kommissionen bör, genom genomförandeakter, och med tanke på dessa akters specifika karaktär, utan att förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas, besluta att förkasta en begärd uppdatering av bilaga I om de villkor som anges i direktiv 2005/36/EG inte uppfyllts, uppmåna medlemsstaten i fråga att inte tillämpa undantaget när det gäller valet mellan anpassningsperiod och lämplighetsprov om undantaget inte är berättigat eller strider mot unionsrätten, förkasta de begärda ändringarna av punkterna 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 eller 5.7.1 i bilaga V om de villkor som anges i direktiv 2005/36/EG inte uppfyllts, ange nationella yrkeskvalifikationer och nationella yrkestitlar som omfattas av automatiskt erkännande enligt den gemensamma utbildningsramen, ange de medlemsstater där gemensamma utbildningsprov ska anordnas, förekomsten under ett kalenderår och andra arrangemang som krävs för att anordna gemensamma utbildningsprov, och tillåta de berörda medlemsstaterna att göra undantag från de relevanta bestämmelserna i direktiv 2005/36/EG under en begränsad tidsperiod.
- (35) Med tanke på de positiva erfarenheterna med ömsesidig utvärdering enligt direktiv 2006/123/EG bör ett liknande system införas i direktiv 2005/36/EG. Medlemsstaterna bör anmäla vilka yrken de reglerar, och av vilka skäl, och diskutera resultaten sinsemellan. Ett sådant system skulle bidra till större öppenhet och insyn i marknaden för professionella tjänster.
- (36) Kommissionen bör i vederbörlig ordning bedöma den erkännandeordning som gäller för bevis på formella kvalifikationer för en sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård utfärdade i Rumänien. En sådan bedömning bör grundas på resultatet av ett särskilt kompletteringsprogram som Rumänien bör införa i enlighet med sina nationella lagar eller andra författningar, och kring vilket landet bör samarbeta med andra medlemsstater och kommissionen. Syftet med ett sådant särskilt kompletteringsprogram bör vara att ge deltagarna i programmet möjlighet att uppgadera sina yrkeskvalifikationer för att framgångsrikt kunna uppfylla de minimikrav på utbildningen som anges i direktiv 2005/36/EG.

⁽¹⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

- (37) Eftersom målen i detta direktiv, nämligen att rationalisera, förenkla och förbättra reglerna för erkännande av yrkeskvalifikationer, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, eftersom det oundvikligen skulle leda till olika krav och förfarandesystem som skulle göra rättssystemet mer komplext och leda till omotiverade hinder för rörligheten för yrkesutövare, utan snarare, för uppnående av samstämmighet, transparens och kompatibilitet, kan uppnås bättre på unionsnivå, får unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (38) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument⁽¹⁾ av den 28 september 2011 har medlemsstaterna åtagit sig att i motiverade fall till anmälan av sina införlivandeåtgärder bifoga ett eller flera dokument om förhållandet mellan delarna i ett direktiv och motsvarande delar i de nationella rättsakter som införlivar bestämmelserna. När det gäller detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- (39) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter⁽²⁾ och avgav ett yttrande den 8 mars 2012⁽³⁾.
- (40) Direktiv 2005/36/EG och förordning (EU) nr 1024/2012 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv 2005/36/EG

Direktiv 2005/36/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande punkt läggas till:

”I detta direktiv fastställs också regler för ett partiellt tillträde till reglerade yrken och erkännande av yrkespraktik som bedrivs i en annan medlemsstat.”

2. Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

- a) I punkt 1 ska följande stycke läggas till:

”Detta direktiv ska också gälla för alla de medborgare i en medlemsstat som har gjort yrkespraktik utanför ursprungsmedlemsstaten.”

- b) Följande punkt ska läggas till:

”4. Detta direktiv ska inte tillämpas på notarier som har utsetts av offentliga myndigheter.”

3. Artikel 3 ska ändras på följande sätt:

- a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

- i) Leden f och h ska ersättas med följande:

”f) yrkeserfarenhet: det faktiska och lagliga utövandet av det berörda yrket på heltid eller deltid under motsvarande tid i en medlemsstat.

h) lämplighetsprov: ett prov som gäller den sökandes yrkeskunnighet, färdigheter och kompetens och som genomförs eller erkänns av de behöriga myndigheterna i den mottagande medlemsstaten i syfte att bedöma den sökandes förmåga att utöva ett reglerat yrke i denna medlemsstat.

För att möjliggöra genomförande av detta prov ska de behöriga myndigheterna upprätta en förteckning över de ämnen som, utifrån en jämförelse mellan den utbildning som krävs i den mottagande medlemsstaten och den som den sökande har genomgått, inte omfattas av de examens- eller andra behörighetsbevis som den sökande har.

Lämplighetsprovet ska utformas med beaktande av att den sökande är en behörig yrkesutövare i ursprungsmedlemsstaten eller den medlemsstat den sökande kommer ifrån. Det ska omfatta ämnen valda ur förteckningen och i vilka kunskap är väsentlig för att kunna utöva yrket i fråga i den

⁽¹⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ EUT C 137, 12.5.2012, s. 1.

mottagande medlemsstaten. Provet får också omfatta kännedom om de yrkesregler som gäller för ifrågavarande verksamhet i den mottagande medlemsstaten.

De närmare bestämmelserna för lämplighetsprovet och status i den mottagande medlemsstaten för den som vill förbereda sig för provet i den medlemsstaten ska fastställas av de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten."

ii) Följande led ska läggas till:

j) yrkespraktik: utan att det påverkar artikel 46.4, en period med praktik som sker under handledning, förutsatt att det utgör ett villkor för tillträde till ett reglerat yrke, och som kan äga rum under eller efter en avslutad utbildning som leder till ett examensbevis.

k) europeiskt yrkeskort: ett elektroniskt bevis för antingen att yrkesutövaren uppfyller alla nödvändiga villkor för att temporärt och tillfälligt tillhandahålla tjänster i en mottagande medlemsstat eller erkännandet av yrkeskvalifikationer för etablering i en mottagande medlemsstat.

l) livslångt lärande: all allmän utbildning, yrkesutbildning, icke-formell utbildning och informellt lärande som sker genom livet och leder till ökade kunskaper och färdigheter och ökad kompetens, som kan innehålla yrkesetik.

m) tvingande hänsyn av allmänt intresse: hänsyn som erkänns som sådana i rättspraxis vid Europeiska unionens domstol.

n) poäng inom ramen för det europeiska systemet för överföring av studiemeriter (ECTS-poäng): meritssystem för högre utbildning som används i det europeiska området för högre utbildning."

b) I punkt 2 ska tredje stycket ersättas med följande:

"När en medlemsstat erkänner en sådan sammanslutning eller organisation som avses i första stycket ska den underrätta kommissionen. Kommissionen ska undersöka huruvida sammanslutningen eller organisationen uppfyller de villkor som anges i andra stycket. För att vederbörlig hänsyn ska tas till den lagstiftning som utvecklats i medlemsstaterna ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c för att uppdatera bilaga I om de villkor som anges i andra stycket har uppfyllts.

När de villkor som anges i andra stycket inte uppfyllts, ska kommissionen anta en genomförandeakt för att förkasta den begärda uppdateringen av bilaga I."

4. Artikel 4 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

"1. Om den mottagande medlemsstaten erkänner yrkeskvalifikationerna ska detta ge förmånstagare möjlighet att få tillträde i den medlemsstaten till samma yrke som denne är behörig för i ursprungsmedlemsstaten och att utöva det yrket i den mottagande medlemsstaten på samma villkor som dess medborgare."

b) Följande punkt ska läggas till:

"3. Genom undantag från bestämmelserna i punkt 1 ska partiellt tillträde beviljas i den mottagande medlemsstaten enligt de villkor som anges i artikel 4f."

5. Följande artiklar ska införas:

"Artikel 4a

Europeiskt yrkeskort

1. Medlemsstaterna ska på begäran av innehavare av en yrkeskvalifikation utfärda ett europeiskt yrkeskort till dem, på villkor att kommissionen har antagit de relevanta genomförandeakter som avses i punkt 7.

2. När ett europeiskt yrkeskort har införts för ett visst yrke genom relevanta genomförandeakter som antagits i enlighet med punkt 7 får innehavare av en relevant yrkeskvalifikation välja att ansöka om ett sådant kort eller att använda det förfarande som anges i avdelningarna II och III.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att innehavaren av ett europeiskt yrkeskort åtnjuter alla de rättigheter som tillerkänns enligt artiklarna 4b–4e.

4. Om innehavaren av en yrkeskvalifikation avser att tillhandahålla andra tjänster enligt avdelning II än sådana som omfattas av artikel 7.4 ska ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet utfärda ett europeiskt yrkeskort i enlighet med artiklarna 4b och 4c. Det europeiska yrkeskortet ska, om tillämpligt, utgöra den skriftliga underrättelsen som avses i artikel 7.

5. Om innehavaren av en yrkeskvalifikation avser att etablera sig i en annan medlemsstat enligt avdelning III kapitel I–IIIa eller att tillhandahålla tjänster enligt artikel 7.4, ska ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet fullfölja alla förberedande steg vad gäller den sökandes enskilda akt som skapats i informationssystemet för den inre marknaden (IMI) (IMI-akten) i enlighet med artiklarna 4b och 4d. Den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet ska utfärda det europeiska yrkeskortet i enlighet med artiklarna 4b och 4d.

För etablering ska utfärdandet av ett europeiskt yrkeskort inte innebära automatisk rätt att utöva ett särskilt yrke om det redan innan ett europeiskt yrkeskort införs finns registreringskrav eller andra kontrollförfaranden i den mottagande medlemsstaten för detta yrke.

6. Medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter för behandling av IMI-akter och utfärdande av europeiska yrkeskort. Dessa myndigheter ska sörja för en opartisk och objektiv behandling i god tid av ansökningar om europeiska yrkeskort. De rådgivningscentrum som avses i artikel 57b kan också agera som behöriga myndigheter. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna och rådgivningscentrumen informerar medborgarna, inbegripet potentiella sökande, om hur ett europeiskt yrkeskort fungerar och dess mervärde för de yrken för vilka det är tillgängligt.

7. Kommissionen ska genom genomförandeakter, anta de åtgärder som krävs för att garantera en enhetlig tillämpning av bestämmelserna om det europeiska yrkeskortet för de yrkesutövare som uppfyller de villkor som anges i

det andra stycket i denna punkt, inklusive åtgärder rörande yrkeskortens utformning, behandlingen av skriftliga ansökningar, de översättningar som den sökande ska tillhandahålla vid ansökningar om europeiska yrkeskort, närmare uppgifter om de handlingar som krävs i enlighet med artikel 7.2 eller bilaga VII för att ansökan ska vara fullständig samt förfaranden för hur betalningar för ett europeiskt yrkeskort ska göras och behandlas, med beaktande av särdragen för det berörda yrket. Kommissionen ska också genom genomförandeakter specificera hur, när och för vilka handlingar behöriga myndigheter får begära bestyrkta kopior i enlighet med det andra stycket i artikel 4b.3, artiklarna 4d.2 och 4d.3 för yrket i fråga.

Införandet av det europeiska yrkeskortet för ett särskilt yrke genom antagandet av relevanta genomförandeakter som avses i det första stycket ska omfattas av samtliga följande villkor:

- a) Det ska finnas betydande rörlighet eller potential för betydande rörlighet för yrket i fråga.
- b) De berörda aktörerna ska ha uttryckt tillräckligt intresse.
- c) Det yrke eller den utbildning som utformats för ett visst yrke ska vara reglerat i ett stort antal medlemsstater.

Genomförandeakterna ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 58.2.

8. De avgifter som sökande kan behöva betala för administrativa förfaranden vid utfärdande av europeiska yrkeskort ska vara rimliga och proportionella och överensstämma med ursprungsmedlemsstatens och den mottagande medlemsstatens kostnader, och får inte avskräcka aktörer från att ansöka om ett europeiskt yrkeskort.

Artikel 4b

Ansökan om ett europeiskt yrkeskort och skapande av en akt i IMI

1. Ursprungsmedlemsstaten ska göra det möjligt för en innehavare av en yrkeskvalifikation att ansöka om ett europeiskt yrkeskort genom ett online-verktyg vilket tillhandahålls av kommissionen, som automatiskt skapar en IMI-akt för den sökande i fråga. Om en ursprungsmedlemsstat

även tillåter skriftliga ansökningar ska den införa de nödvändiga arrangemangen för att skapa IMI-akten, skicka information till den sökande och utfärda det europeiska yrkeskortet.

2. Ansökningar ska styrkas av sådana handlingar som föreskrivs i de genomförandeakter som ska antas i enlighet med artikel 4a.7.

3. Inom en vecka efter mottagandet av ansökan ska ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet bekräfta mottagandet av ansökan och informera den sökande om handlingar eventuellt saknas.

I förekommande fall ska ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet utfärda kompletterande intyg i enlighet med kraven i detta direktiv. Ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet ska kontrollera huruvida den sökande är lagligt etablerad i ursprungsmedlemsstaten och huruvida alla nödvändiga handlingar som har utfärdats i ursprungsmedlemsstaten är giltiga och äkta. Om det finns skälig grund för tvivel ska ursprungsmedlemsstaten kontakta det relevanta organet och får begära bestyrkta kopior av handlingarna från den sökande. Om samma sökande senare lämnar nya ansökningar får ursprungsmedlemsstatens och den mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter inte begära förnyad inlämning av handlingar som redan finns i IMI-akten och som fortfarande är giltiga.

4. Kommissionen får genom genomförandeakter anta de tekniska specifikationerna för de uppgifter som finns i det europeiska yrkeskortet och i IMI-akten, de åtgärder som krävs för att säkerställa att dessa uppgifter har integritet, behandlas konfidentiellt och är korrekta, och villkoren och förfarandena för att utfärda ett europeiskt yrkeskort till innehavaren, inbegripet möjligheten att ladda ned kortet eller inge uppdateringar till IMI-akten. Genomförandeakterna ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 58.2.

Artikel 4c

Europeiskt yrkeskort för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av andra tjänster än sådana som omfattas av artikel 7.4

1. Ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet ska inom tre veckor kontrollera ansökan och de kompletterande handlingarna i IMI-akten och utfärda det europeiska yrkeskortet för temporärt och tillfälligt tillhandahållande av andra tjänster än sådana som omfattas av artikel 7.4.

Denna tidsperiod ska påbörjas vid mottagandet av de handlingar som saknas som avses i artikel 4b.3 första stycket eller, om inga övriga handlingar begärts, vid utgången av den enveckasfrist som anges i det stycket. Den ska sedan utan dröjsmål vidarebefordra det europeiska yrkeskortet till den behöriga myndigheten i varje berörd mottagande medlemsstat och ska informera den sökande om detta. Den mottagande medlemsstaten får inte kräva en ytterligare undererrättelse enligt artikel 7 för de påföljande 18 månaderna.

2. Ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighets beslut eller avsaknad av beslut inom den treveckorsperiod som avses i punkt 1 ska kunna överklagas enligt nationell lagstiftning.

3. Om innehavare av ett europeiskt yrkeskort önskar tillhandahålla tjänster i andra medlemsstater än de som ursprungligen anges i den ansökan som avses i punkt 1 får innehavaren ansöka om en sådan utökning. Om innehavaren önskar tillhandahålla tjänster utöver perioden om 18 månader som avses i punkt 1 ska innehavaren informera den behöriga myndigheten om detta. Under alla omständigheter ska innehavaren också tillhandahålla information om väsentliga förändringar i den faktiska situation som uppgivits i IMI-akten, som ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet har rätt att begära i enlighet med de genomförandeakter som ska antas enligt artikel 4a.7. Ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet ska vidarebefordra det uppdaterade europeiska yrkeskortet till den berörda mottagande medlemsstaten.

4. Ett europeiskt yrkeskort ska vara giltigt på alla de mottagande medlemsstaternas hela territorium så länge som dess innehavare behåller rätten att utöva verksamhet, på grundval av de handlingar och uppgifter som finns i IMI-akten.

Artikel 4d

Europeiskt yrkeskort för etablering och temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster enligt artikel 7.4

1. Ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet ska inom en månad vid utfärdandet av ett europeiskt yrkeskort för etablering eller temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster enligt artikel 7.4 kontrollera de inlämnade styrkande handlingarnas äkthet och giltighet i IMI-akten. Denna tidsperiod ska påbörjas vid mottagandet av de saknade handlingar som avses i artikel 4b.3 första stycket eller, om inga övriga handlingar begärts, vid utgången av den enveckasfrist som anges i det stycket. Den ska överföra ansökan utan dröjsmål till den mottagande medlemsstatens

behöriga myndighet. Ursprungsmedlemsstaten ska informera den sökande om hur långt handläggningen av ansökan fortskridit samtidigt som den överför ansökan till den mottagande medlemsstaten.

2. I de fall som avses i artiklarna 16, 21, 49a och 49b ska en mottagande medlemsstat besluta om huruvida den ska utfärda ett europeiskt yrkeskort som avses i punkt 1 inom en månad från mottagande av den ansökan som överförs av ursprungsmedlemsstaten. Om det finns skälig grund för tvivel får den mottagande medlemsstaten begära ytterligare uppgifter, eller en bestyrkt kopia av en handling från ursprungsmedlemsstaten som denna ska tillhandahålla senast två veckor efter det att begäran inlämnats. Om inte annat följer av punkt 5 andra stycket, ska en månadsfristen gälla utan hinder av en sådan begäran.

3. I de fall som avses i artikel 7.4 och artikel 14 ska den mottagande medlemsstaten, inom två månader från den dag den mottar den ansökan som överförs av ursprungsmedlemsstaten, besluta om huruvida den ska utfärda ett europeiskt yrkeskort eller låta innehavaren av en särskild yrkeskvalifikation genomgå kompensationsåtgärder. Om det finns skälig grund för tvivel får den mottagande medlemsstaten begära ytterligare uppgifter, eller en bestyrkt kopia av en handling från ursprungsmedlemsstaten som denna ska tillhandahålla senast två veckor efter inlämnandet av begäran. Om inte annat följer av punkt 5 andra stycket, ska två månadersfristen tillämpas, utan hinder av en sådan begäran.

4. Om den mottagande medlemsstaten inte får de nödvändiga uppgifter som den har rätt att kräva, i enlighet med detta direktiv, för att besluta om utfärdande av det europeiska yrkeskortet från ursprungsmedlemsstaten eller den sökande kan den vägra att utfärda ett kort. En sådan vägran ska vara motiverad.

5. Om den mottagande medlemsstaten inte fattar ett beslut inom de tidsfrister som anges i punkterna 2 och 3 i denna artikel eller inte lyckas anordna ett lämplighetsprov i enlighet med artikel 7.4 ska det europeiska yrkeskortet anses vara utfärdat och ska skickas automatiskt via IMI till innehavaren av yrkeskvalifikationen.

Den mottagande medlemsstaten ska ha möjlighet att förlänga med två veckor de tidsfrister som fastställs i punkterna 2 och 3 för ett automatiskt utfärdande av det europeiska yrkeskortet. Den ska ange skälen till förlängningen

och vederbörligen informera den sökande. En sådan förlängning med två veckor får upprepas en gång och endast om det är absolut nödvändigt, särskilt om skälen rör folkhälsan eller tjänstemottagarnas säkerhet.

6. De åtgärder som ursprungsmedlemsstaten vidtar i enlighet med punkt 1 ska ersätta alla ansökningar om erkännande av yrkeskvalifikationer enligt den mottagande medlemsstatens nationella lagstiftning.

7. De beslut som ursprungsmedlemsstaten och den mottagande medlemsstaten antar enligt punkterna 1–5 eller avsaknaden av ett beslut från ursprungsmedlemsstatens sida ska kunna överklagas enligt den berörda medlemsstatens nationella lagstiftning.

Artikel 4e

Behandling av och tillgång till uppgifter om det europeiska yrkeskortet

1. Utan att det påverkar frågan om oskuldspresumtion ska ursprungsmedlemsstatens och den mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter i god tid uppdatera den berörda IMI-akten när det gäller uppgifter om disciplinära åtgärder eller straffrättsliga påföljder som rör begränsning eller förbud och som påverkar den verksamhet som utövas av innehavaren av ett europeiskt yrkeskort inom ramen för detta direktiv. Därvid ska de respektera reglerna om skydd för personuppgifter som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (*) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation (**)). Sådana uppdateringar ska innefatta radering av uppgifter som inte längre behövs. Innehavaren av det europeiska yrkeskortet och de behöriga myndigheter som har tillgång till den berörda IMI-akten ska utan dröjsmål informeras om alla uppdateringar. Denna skyldighet ska inte påverka medlemsstaternas skyldighet att varna enligt artikel 56a.

2. Innehållet i de uppdaterade uppgifter som avses i punkt 1 ska vara begränsat till

a) yrkesutövarens identitet,

b) det berörda yrket,

c) uppgifter om den nationella myndighet eller domstol som har fattat beslutet om begränsningen eller förbudet,

d) begränsningens eller förbudets räckvidd, och

e) den period som begränsningen eller förbudet gäller.

3. Tillgången till uppgifter i IMI-akten ska vara begränsad till ursprungsmedlemsstatens och den mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter enligt direktiv 95/46/EG. De behöriga myndigheterna ska informera innehavaren av den europeiska yrkeskortet om innehållet i IMI-akten på begäran av innehavaren.

4. De uppgifter som anges på det europeiska yrkeskortet ska vara begränsade till de uppgifter som krävs för att fastställa innehavarens rätt att utöva det yrke för vilket det utfärdats, nämligen innehavarens förnamn, efternamn, födelsedatum och födelseort, yrke, formella kvalifikationer och den tillämpliga ordningen, berörda behöriga myndigheter, kortnummer, säkerhetsdetaljer och referensuppgifter om giltig identitetshandling. Uppgifter om yrkeserfarenhet eller kompensationsåtgärder som genomgått av innehavaren av det europeiska yrkeskortet ska ingå i IMI-akten.

5. Personuppgifterna i IMI-akten kan behandlas så länge det behövs för erkännandeförfarandet i sig och för erkännandet eller översändandet av den underrättelse som föreskrivs i artikel 7. Medlemsstaterna ska se till att innehavaren av ett europeiskt yrkeskort när som helst har rätt att utan kostnad begära rättelse av felaktiga eller ofullständiga uppgifter, eller radering och blockering av den berörda IMI-akten. Innehavaren ska informeras om denna rätt när det europeiska yrkeskortet utfärdas, och därefter påminnas om den vartannat år. Påminnelsen ska skickas automatiskt via IMI om den ursprungliga ansökan för det europeiska yrkeskortet gjordes online.

I händelse av en begäran om radering av en IMI-akt som är kopplad till det europeiska yrkeskortet för etablering eller temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster enligt artikel 7.4 ska den berörda mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter förse innehavaren av yrkeskvalifikationen med bevis som styrker erkännandet av dennes yrkeskvalifikationer.

6. När det gäller behandling av personuppgifter på det europeiska yrkeskortet och i alla IMI-akter ska medlemsstaternas relevanta behöriga myndigheter betraktas som

registeransvariga i den betydelse som avses i artikel 2 d i direktiv 95/46/EG. När det gäller dess skyldigheter enligt punkterna 1–4 i den här artikeln och den berörda behandlingen av personuppgifter ska kommissionen betraktas som registeransvarig i den betydelse som avses i artikel 2 d i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (***)

7. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 ska de mottagande medlemsstaterna föreskriva att arbetsgivare, kunder, patienter, offentliga myndigheter och andra berörda parter kan kontrollera äktheten och giltigheten hos ett europeiskt yrkeskort som kortinnehavaren uppvisar för dem.

Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa regler om tillgång till IMI-akten, och de tekniska metoderna och förfarandena för kontroll enligt första stycket. Genomförandeakterna ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 58.2.

Artikel 4f

Partiellt tillträde

1. Den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet ska från fall till fall bevilja partiellt tillträde till en yrkesverksamhet på landets territorium, endast om följande villkor är uppfyllda:

a) Yrkesutövaren är fullt kvalificerad att i ursprungsmedlemsstaten utöva den yrkesverksamhet för vilken partiellt tillträde söks i den mottagande medlemsstaten.

b) Skillnaderna mellan en lagligen utövad yrkesverksamhet i ursprungsmedlemsstaten och det reglerade yrket i den mottagande medlemsstaten är så stora att tillämpning av kompensationsåtgärder skulle innebära att den sökande måste fullfölja hela det utbildningsprogram som föreskrivs i den mottagande medlemsstaten för att få tillträde till hela det reglerade yrket i den medlemsstaten.

c) Yrkesverksamheten kan objektivt särskiljas från andra verksamheter som ingår i det reglerade yrket i den mottagande medlemsstaten.

Vid tillämpningen av led c ska den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet beakta huruvida yrkesverksamheten kan utövas självständigt i ursprungsmedlemsstaten.

2. Ett partiellt tillträde får nekas om detta motiveras av tvingande hänsyn till allmänintresset, om det är lämpligt för att säkerställa att det eftersträlvade målet uppnås, och om det inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det målet.

3. Ansökningar för etablering i en mottagande medlemsstat ska granskas i enlighet med avdelning III kapitel I och IV.

4. Ansökningar för ett temporärt och tillfälligt tillhandahållande av tjänster i den mottagande medlemsstaten avseende yrkesverksamheter som har konsekvenser för folkhälsa eller säkerhet ska granskas i enlighet med avdelning II.

5. När ett partiellt tillträde har beviljats och genom undantag från artikel 7.4 sjätte stycket och artikel 52.1 ska yrkesverksamheten utövas under ursprungsmedlemsstatens yrkestitel. Den mottagande medlemsstaten får kräva att denna yrkestitel används på den mottagande medlemsstatens språk. De yrkesutövare som har beviljats partiellt tillträde ska tydligt ange sin yrkesverksamhets räckvidd för tjänstemottagarna.

6. Denna artikel ska inte tillämpas på de yrkesutövare som omfattas av automatiskt erkännande av deras yrkeskvalifikationer enligt avdelning III kapitel II, III och IIIa.

(*) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

(**) EGT L 201, 31.7.2002, s. 37.

(***) EGT L 8, 12.1.2001, s. 1."

6. I artikel 5.1 ska led b ersättas med följande:

"b) om tjänsteleverantören förflyttar sig och om denne har utövat yrket under minst ett år i en eller flera medlemsstater under de tio år som föregår tillhandahållandet av tjänsten, om yrket inte är reglerat i etableringsmedlemsstaten. Kravet på ett års yrkeserfarenhet ska

inte tillämpas om yrket är reglerat eller om utbildningen för yrket är reglerad."

7. Artikel 7 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska ändras på följande sätt:

i) Leden d och e ska ersättas med följande:

"d) För de fall som avses i artikel 5.1 b bevis i någon form på att tjänsteleverantören har bedrivit verksamheten i fråga under minst ett av de föregående tio åren.

e) För yrkesutövare i säkerhetsbranschen, hälso- och sjukvårdssektorn och för yrken som rör undervisning av underåriga barn, inklusive barnomsorg och förskoleverksamhet: ett intyg som bekräftar att de inte temporärt eller definitivt har förbjudits att utöva yrket eller inte har dömts för något brott, om medlemsstaten kräver sådana intyg av sina egna medborgare."

ii) Följande punkter ska läggas till:

"f) För yrken med konsekvenser för patientsäkerheten: ett intyg på den sökandes kunskaper i det språk som behövs för att utöva yrket i den mottagande medlemsstaten.

g) För yrken som omfattar sådan verksamhet som avses i artikel 16 och som anmälts av en medlemsstat i enlighet med artikel 59.2: ett intyg om verksamhetens karaktär och varaktighet utfärdat av behörig myndighet eller behörigt organ i den medlemsstat där tjänsteleverantören är etablerad."

b) Följande punkt ska införas:

"2a. Inlämnandet av en föreskriven underrättelse av tjänsteleverantören i enlighet med punkt 1 ska ge tjänsteleverantören tillträde till tjänsteverksamheten eller möjlighet att utöva denna verksamhet på hela den berörda medlemsstatens territorium. En medlemsstat får begära ytterligare uppgifter vilka anges i punkt 2 om tjänsteleverantörens yrkeskvalifikationer avseende

- a) yrket inom vissa delar av den medlemsstatens territorium är reglerat på ett annat sätt,
 - b) denna reglering också gäller alla medborgare i den medlemsstaten,
 - c) skillnaderna i denna reglering motiveras av tvingande hänsyn av allmänt intresse som rör folkhälsan eller tjänstemottagarnas säkerhet, och
 - d) medlemsstaten inte kan få sådan information på annat sätt.”
- c) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Vid första tillhandahållandet av tjänster, när det gäller de reglerade yrken som har konsekvenser för folkhälsa eller säkerhet och som inte automatiskt erkänns enligt avdelning III kapitel II, III eller IIIa, kan den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet kontrollera tjänsteleverantörens yrkeskvalifikationer innan tjänsterna tillhandahålls för första gången. En sådan förhandskontroll ska vara möjlig endast om syftet med kontrollen är att undvika allvarlig skada för tjänstemottagarens hälsa eller säkerhet till följd av att tjänsteleverantören saknar yrkeskvalifikationer och om kontrollen inte går utöver vad som är nödvändigt för detta syfte.

Senast en månad efter det att den underrättelse och de åtföljande handlingar som avses i punkterna 1 och 2 inkommit ska den behöriga myndigheten informera tjänsteleverantören om sitt beslut

- a) att inte kontrollera dennes yrkeskvalifikationer,
- b) efter att ha kontrollerat dennes yrkeskvalifikationer
 - i) att begära att tjänsteleverantören gör ett lämplighetsprov, eller
 - ii) att tillåta tillhandahållandet av tjänster.

Om det uppstår problem som kan medföra försening att fatta beslut enligt andra stycket, ska den behöriga

myndigheten inom samma tidsfrist meddela tjänsteleverantören orsaken till förseningen. Problemet ska lösas inom en månad efter det meddelandet, och beslutet ska färdigställas inom två månader efter det att problemet lösts.

Om väsentlig skillnad föreligger mellan tjänsteleverantörens yrkeskvalifikationer och den utbildning som krävs i den mottagande medlemsstaten, i den mån denna skillnad är skadlig för folkhälsa eller säkerhet och inte kan kompenseras genom tjänsteleverantörens yrkeserfarenhet eller genom kunskap, färdigheter och kompetenser som uppnåtts genom livslångt lärande och formellt godkänts för detta ändamål av ett relevant organ, ska den mottagande medlemsstaten ge tjänsteleverantören möjlighet att bevisa att de har förvärvat den kunskap, färdighet eller kompetens som fattas, genom ett lämplighetsprov som avses i andra stycket led b. Den mottagande medlemsstaten ska fatta ett beslut på den grunden om huruvida tillhandahållande av tjänster ska tillåtas. Under alla omständigheter ska tjänsten kunna tillhandahållas inom en månad efter det att ett beslut fattats i enlighet med andra stycket.

Vid utebliven reaktion från den behöriga myndigheten inom de tidsfrister som fastställs i andra och tredje styckena får tjänsten tillhandahållas.

I de fall då yrkeskvalifikationer har kontrollerats enligt detta stycket ska tjänsten tillhandahållas under den mottagande medlemsstatens yrkestitel.”

8. Artikel 8.1 ska ersättas med följande:

”1. Om det finns skälig grund för tvivel får den mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter av etableringsmedlemsstatens behöriga myndigheter begära upplysningar om huruvida tjänsteleverantören är lagligen etablerad i den medlemsstaten, följer god sed och inte har ådragit sig yrkesrelaterade disciplinära eller straffrättsliga påföljder. Om den mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter beslutar att kontrollera tjänsteleverantörens yrkeskvalifikationer får de av etableringsmedlemsstatens behöriga myndigheter begära upplysningar om tjänsteleverantörens utbildningskurser, i den omfattning som krävs för att bedöma om det finns väsentliga skillnader som kan vara skadliga för folkhälsa eller säkerhet. Etableringsmedlemsstatens behöriga myndigheter ska lämna dessa upplysningar i enlighet med artikel 56. De rådgivningscentrum som avses i artikel 57b får också lämna upplysningar om eventuella oreglerade yrken i ursprungsmedlemsstaten.”

9. Artikel 11 ska ändras på följande sätt:

b) Andra stycket ska utgå.

a) Första stycket ska ändras på följande sätt:

10. I artikel 12 ska punkt 1 ersättas med följande:

i) Inledningen ska ersättas med följande:

"Vid tillämpning av artikel 13 och artikel 14.6 ska yrkeskvalifikationerna indelas i följande nivåer:"

"Varje bevis på formella kvalifikationer eller uppsättning bevis på formella kvalifikationer som utfärdats av en behörig myndighet i en medlemsstat ska, även vad beträffar nivån, jämföras med bevis på formella kvalifikationer enligt artikel 11, på villkor att beviset gäller en avslutad utbildning som erhållits i unionen, på heltid eller deltid och inom eller utanför ramen för formella program, och som är erkänd som likvärdig av denna medlemsstat samt där ger samma rätt till tillträde eller utövande av ett yrke eller förbereder för utövande av detta yrke."

ii) I led c ska led ii ersättas med följande:

11. Artikel 13 ska ersättas med följande:

"ii) reglerad utbildning eller, i fråga om reglerade yrken, yrkesutbildning med särskild uppläggning, med kompetens som går utöver vad som anges i nivå b, motsvarande den utbildningsnivå som anges i led i, om en sådan utbildning ger en jämförbar nivå av yrkesskicklighet och förbereder den studerande för jämförbart ansvar och jämförbar verksamhet, förutsatt att examensbeviset åtföljs av ett utbildningsbevis från ursprungsmedlemsstaten."

"Artikel 13

Villkor för erkännande

1. När det i en mottagande medlemsstat krävs bestämda yrkeskvalifikationer för tillträdet till eller utövandet av ett reglerat yrke, ska den behöriga myndigheten i den medlemsstaten ge sökande tillträde till yrket och rätt att utöva det på samma villkor som gäller för landets egna medborgare, om de innehar det kompetensbevis eller bevis på formella kvalifikationer enligt artikel 11 som krävs av en annan medlemsstat för tillträdet till eller utövandet av yrket inom dess territorium.

iii) Leden d och e ska ersättas med följande:

Kompetensbevis eller bevis på formella kvalifikationer ska ha utfärdats av en behörig myndighet i en medlemsstat, vilken utsetts i enlighet med denna stats lagar och andra författningar.

"d) ett examensbevis över att innehavaren har avslutat utbildning på postgymnasial nivå på minst tre år och högst fyra år, eller på deltid under motsvarande tid, eller ett likvärdigt antal ECTS-poäng, vid universitet eller högskola eller annan utbildningsanstalt på motsvarande nivå och, i tillämpliga fall, över avslutad yrkesutbildning som krävs utöver den postgymnasiala utbildningen.

e) ett examensbevis över att innehavaren har avslutat utbildning på postgymnasial nivå på minst fyra år, eller på deltid under motsvarande tid, eller ett likvärdigt antal ECTS-poäng, vid universitet eller högskola eller annan utbildningsanstalt på motsvarande nivå och, i tillämpliga fall, över avslutad yrkesutbildning som krävs utöver den postgymnasiala utbildningen."

2. Tillträde till ett yrke och rätten att utöva ett som beskrivs i punkt 1 ska också beviljas sökande som på heltid i ett år eller på deltid under motsvarande tid under de senaste tio åren har utövat yrket i fråga i en annan medlemsstat som inte reglerar detta yrke, och som har ett eller flera kompetensbevis eller bevis på formella kvalifikationer vilka har utfärdats av en annan medlemsstat som inte reglerar detta yrke.

Kompetensbevis och bevis på formella kvalifikationer ska uppfylla följande krav:

a) De ska ha utfärdats av en behörig myndighet i en medlemsstat, vilken utsetts i enlighet med denna stats lagar och andra författningar.

b) De ska visa att innehavaren förberetts för att utöva yrket.

Den yrkeserfarenhet på ett år som avses i första stycket får dock inte krävas, när de bevis på formella kvalifikationer som sökanden har gäller som bevis på en reglerad utbildning.

3. Den mottagande medlemsstaten ska erkänna den nivå som intygas enligt artikel 11 av ursprungsmedlemsstaten liksom det bevis genom vilket den mottagande medlemsstaten styrker att den reglerade utbildning eller yrkesutbildning med en särskild uppläggning som avses i artikel 11 c ii motsvarar den nivå som föreskrivs i artikel 11 c i.

4. Genom undantag från punkterna 1 och 2 i den här artikeln och från artikel 14 kan den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet vägra tillträde till och utövande av ett yrke för innehavare av ett kompetensbevis som klassificeras enligt artikel 11 a där de nationella yrkeskvalifikationer som krävs för utövandet av yrket på dess territorium klassificeras enligt artikel 11 e.”

12. Artikel 14 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Trots bestämmelserna i artikel 13 får den mottagande medlemsstaten kräva att sökande slutför en anpassningsperiod på högst tre år eller genomgår ett lämplighetsprov om:

a) innehållet i den sökandens utbildning väsentligt avviker från det innehåll som omfattas av det bevis på formella kvalifikationer som krävs i den mottagande medlemsstaten.

b) det i den mottagande medlemsstaten reglerade yrket omfattar en eller flera reglerade yrkesaktiviteter som inte ingår i motsvarande yrke i sökandens ursprungsmedlemsstat och om utbildningen som krävs i den mottagande medlemsstaten väsentligt avviker från den som omfattas av det kompetensbevis eller bevis på formella kvalifikationer som sökanden stöder sig på.”

b) I punkt 2 ska tredje stycket ersättas med följande:

”Om kommissionen anser att det undantag som avses i andra stycket inte är berättigat eller strider mot unionslagstiftningen, ska den inom tre månader efter det att den mottagit alla nödvändiga uppgifter anta en genomförandeakt, där medlemsstaten i fråga uppmanas att inte vidta den planerade åtgärden. Har kommissionen inte reagerat inom denna tidsfrist får undantaget tillämpas.”

c) I punkt 3 ska följande stycken läggas till:

”Med avvikelse från principen enligt vilken sökanden har rätt att välja, vilken fastställs i punkt 2, får den mottagande medlemsstaten fastställa antingen en anpassningsperiod eller lämplighetsprov i följande fall:

a) Om en innehavare av en yrkeskvalifikation, som avses i artikel 11 a, ansöker om erkännande av sina yrkeskvalifikationer där de nationella yrkeskvalifikationer som krävs är klassificerade i artikel 11 c.

b) Om en innehavare av en yrkeskvalifikation, som avses i artikel 11 b, ansöker om erkännande av sina yrkeskvalifikationer där de nationella yrkeskvalifikationer som krävs är klassificerade i artikel 11 d eller e.

Om en innehavare av en yrkeskvalifikation, som avses i artikel 11 a, ansöker om erkännande av sina yrkeskvalifikationer där de nationella yrkeskvalifikationer som krävs är klassificerade i artikel 11 d, får den mottagande medlemsstaten kräva både en anpassningsperiod och ett lämplighetsprov.”

d) Punkterna 4 och 5 ska ersättas med följande:

"4. Vid tillämpning av punkterna 1 och 5 ska ett utbildningsinnehåll som "väsentligt avviker" avse sådana kunskaps- och kompetensområden, uppnådda färdigheter och kompetenser som är grundläggande för utövandet av yrket och där innehållet i invandrarens utbildning i betydande mån skiljer sig från den utbildning som krävs i den mottagande medlemsstaten.

5. Punkt 1 ska tillämpas med hänsyn till proportionalitetsprincipen. Om den mottagande medlemsstaten ämnar kräva att den sökande slutför en anpassningsperiod eller genomgår ett lämplighetsprov, ska den först kontrollera om de kunskaper och färdigheter och den kompetens som den sökande har tillägnat sig genom yrkesverksamhet eller genom livslångt lärande, och som formellt godkänts för detta ändamål av ett relevant organ, i en medlemsstat eller i ett tredjeland, är sådana att de helt eller delvis täcker det väsentligt avvikande kunskapsinnehåll som fastställs i punkt 4."

e) Följande punkter ska läggas till:

"6. Beslutet om införande av en anpassningsperiod eller ett lämplighetsprov ska vederbörligen motiveras. I synnerhet ska den sökande informeras om följande:

a) Den yrkeskvalifikationsnivå som krävs i den mottagande medlemsstaten och den sökandes yrkeskvalifikationsnivå enligt den klassificering som beskrivs i artikel 11.

b) Väsentliga skillnader som avses i punkt 4 och varför dessa skillnader inte kan kompenseras genom kunskaper, färdigheter och kompetenser som uppnåtts genom yrkeserfarenhet eller livslångt lärande som formellt godkänts för detta ändamål av ett relevant organ.

7. Medlemsstaterna ska se till att det finns möjlighet för en sökande att göra det lämplighetsprov som avses i punkt 1 inom sex månader efter det ursprungliga beslutet om ett lämplighetsprov för sökanden."

13. Artikel 15 ska utgå.

14. Artikel 20 ska ersättas med följande:

"Artikel 20

Anpassning av förteckningarna över verksamhetsformer i bilaga IV

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c om anpassning av förteckningarna över sådana verksamhetsformer enligt bilaga IV som omfattas av ett erkännande av yrkeserfarenhet enligt artikel 16 i syfte att uppdatera eller förtydliga de verksamheter som anges i bilaga IV, särskilt för att närmare fastställa deras räckvidd och ta vederbörlig hänsyn till den senaste utvecklingen vad gäller verksamhetsbaserade nomenklaturer, på villkor att detta inte medför en minskning av räckvidden för de enskilda verksamhetsslagen och att ingen verksamhet flyttas mellan de befintliga förteckningarna I, II och III i bilaga IV."

15. Artikel 21 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 4 ska ersättas med följande:

"4. När det gäller driften av apotek som inte är föremål för territoriella begränsningar får en medlemsstat, genom undantag, besluta att inte godta de bevis på formella kvalifikationer som anges i punkt 5.6.2 i bilaga V för inrättande av nya apotek öppna för allmänheten. För tillämpningen av denna punkt ska också de apotek som öppnats inom mindre än tre år anses som nya apotek.

Detta undantag får inte tillämpas på apotekare vars formella kvalifikationer redan är erkända för andra ändamål av de behöriga myndigheterna i den mottagande medlemsstaten, och som faktiskt och legalt har varit verksamma som apotekare under minst tre år i följd i den medlemsstaten."

b) Punkt 6 ska ersättas med följande:

"6. Varje medlemsstat ska för tillträde till och rätt att utöva verksamhet som läkare, sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, tandläkare, veterinär, barnmorska och apotekare kräva innehav av något av de bevis på formella kvalifikationer som anges i punkterna 5.1.1, 5.1.2, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 respektive 5.6.2 i bilaga V, vilka bevisar att yrkesutövaren i fråga under hela sin utbildning har i förekommande fall förvärvat de kunskaper, färdigheter och kompetenser som avses i artiklarna 24.3, 31.6, 31.7, 34.3, 38.3, 40.3 respektive 44.3.

För att beakta den allmänt erkända vetenskapliga och tekniska utvecklingen ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c för att uppdatera de kunskaper och färdigheter som avses i artiklarna 24.3, 31.6, 34.3, 38.3, 40.3, 44.3 och 46.4 för att avspegla utvecklingen av den unionslagstiftning som direkt påverkar de berörda yrkesutövarna.

Denna uppdatering får inte medföra någon ändring av gällande viktiga principer i medlemsstaterna inom yrkeslagstiftningen när det gäller utbildning och tillträdesvillkor för fysiska personer. Denna uppdatering ska respektera medlemsstaternas ansvar för hur utbildningssystemen ska organiseras, i enlighet med vad som fastställs i artikel 165.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget)."

c) Punkt 7 ska utgå.

16. Följande artikel ska införas:

"Artikel 21a

Anmälningförfarande

1. Medlemsstaterna ska till kommissionen anmäla de lagar och andra författningar som de antar när det gäller utfärdande av bevis på formella kvalifikationer inom de yrken som omfattas av detta kapitel.

När det gäller bevis på formella kvalifikationer som avses i avsnitt 8 ska anmälan enligt första stycket också göras till övriga medlemsstater.

2. Den anmälan som avses i punkt 1 ska inbegripa uppgifter om utbildningsprogrammets längd och innehåll.

3. Den anmälan som avses i punkt 1 ska översändas via IMI.

4. För att beakta utvecklingen på lagstiftningsområdet och det administrativa området i medlemsstaterna och förutsatt att de lagar och andra författningar som anmälts i enlighet med punkt 1 i denna artikel är förenliga med de

villkor som fastställs i detta kapitel ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c i syfte att ändra punkterna 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 och 5.7.1 i bilaga V, när det gäller att uppdatera de titlar som medlemsstaterna antagit som bevis på formella kvalifikationer och, i tillämpliga fall, de organ som utfärdar bevis på formella kvalifikationer, de intyg som åtföljer dessa bevis samt motsvarande yrkestitlar.

5. När de lagar och andra författningar som anmälts i enlighet med punkt 1 inte är förenliga med de villkor som fastställs i detta kapitel ska kommissionen anta en genomförandeakt för att förkasta den begärda ändringen av punkterna 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 eller 5.7.1 i bilaga V."

17. Artikel 22 ska ändras på följande sätt:

a) I första stycket ska led b ersättas med följande:

"b) Medlemsstaterna ska, i enlighet med varje medlemsstats specifika förfaranden, genom att uppmuntra fortbildning säkerställa att yrkesutövare vars yrkeskvalifikation omfattas av kapitel III i denna avdelning kan uppdatera sina kunskaper, färdigheter och kompetenser så att yrkesinsatsen bibehålls på säker och effektiv nivå och för att hålla sig à jour med utvecklingen inom yrket."

b) Följande stycke ska läggas till:

"Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de åtgärder som de vidtar i enlighet med första stycket b senast den 18 januari 2016."

18. I artikel 24 ska punkt 2 ersättas med följande:

"2. Den medicinska grundutbildningen ska sammanlagt omfatta minst fem års studier, eller ett likvärdigt antal ECTS-poäng, och ska bestå av minst 5 500 timmars teoretisk och praktisk undervisning vid universitet eller under tillsyn av ett universitet.

Om studierna påbörjades före den 1 januari 1972 kan den utbildning som avses i första stycket omfatta sex månaders praktisk heltidsutbildning på universitetsnivå under tillsyn av de behöriga myndigheterna.”

19. Artikel 25 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. För tillträde till specialistläkarutbildning ska krävas ett fullgjort program för medicinsk grundutbildning med godkända resultat enligt artikel 24.2, där den studerande har förvärvat nödvändiga baskunskaper i medicin.”

b) Följande punkt ska införas:

”3a. Medlemsstaterna får i sin nationella lagstiftning fastställa partiella befrielser från vissa moment i specialistläkarutbildningen, vilka förtecknas i punkt 5.1.3 i bilaga V, som ska tillämpas från fall till fall, förutsatt att dessa moment i utbildningen redan har fullgjorts under ett annat specialistutbildningsprogram som förtecknas i punkt 5.1.3 i bilaga V, för vilket yrkesutövaren redan har erhållit den tidigare specialistkvalifikationen i en medlemsstat. Medlemsstaterna ska se till att de beviljade befrielseerna inte motsvarar mer än halva minimilängden på specialistläkarutbildningen i fråga.

Medlemsstaterna ska anmäla den berörda nationella lagstiftningen till kommissionen och de övriga medlemsstaterna för alla sådana partiella befrielser.”

c) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c om anpassning av de minimilängder på utbildningen som avses i punkt 5.1.3 i bilaga V, till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen.”

20. I artikel 26 ska andra stycket ersättas med följande:

”För att vederbörligen beakta ändringar i nationell lagstiftning och i syfte att uppdatera detta direktiv ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c om tillägg av nya medicinska specialiseringar i punkt 5.1.3 i bilaga V, förutsatt att dessa är gemensamma för minst två femtedelar av medlemsstaterna.”

21. I artikel 27 ska följande punkt läggas till:

”2a. Medlemsstaterna ska erkänna benämningar på specialistutbildningar som utfärdats i Italien och anges i punkterna 5.1.2 och 5.1.3 i bilaga V för läkare som påbörjade sin specialistutbildning efter den 31 december 1983 och före den 1 januari 1991, trots att den berörda utbildningen inte uppfyller alla utbildningskrav som fastställs i artikel 25, om de åtföljs av ett intyg som utfärdats av de behöriga italienska myndigheterna och som uppger att den berörda läkaren faktiskt och legalt har varit verksam i Italien som specialistläkare inom det berörda specialområdet under minst sju år i följd under de tio år som föregick utfärdandet av intyget.”

22. I artikel 28 ska punkt 1 ersättas med följande:

”1. För tillträde till särskild allmänläkarutbildning ska krävas ett fullgjort program för medicinsk grundutbildning med godkända resultat enligt artikel 24.2 där den studerande har förvärvat nödvändiga baskunskaper i medicin.”

23. Artikel 31 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. För att bli antagen till utbildning till sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård ska det antingen krävas

a) tolv års allmän skolutbildning styrkt genom examens-, utbildnings- eller annat behörighetsbevis utfärdat av de behöriga myndigheterna eller organen i en medlemsstat eller genom intyg på godkänt inträdesprov som ger behörighet till universitet eller högskolor med en erkänd likvärdig nivå, eller

b) minst tio års allmän skolutbildning styrkt genom examens-, utbildnings- eller annat behörighetsbevis utfärdat av de behöriga myndigheterna eller organen i en medlemsstat eller bevis på godkänt inträdesprov på motsvarande nivå som ger behörighet till en yrkesskola eller ett yrkesutbildningsprogram för sjuksköterskor.”

b) I punkt 2 ska andra och tredje styckena ersättas med följande:

”Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c om ändring av förteckningen i punkt 5.2.1 i bilaga V, i syfte att anpassa den till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen.

De ändringar som avses i det andra stycket får inte medföra någon ändring av gällande viktiga principer i medlemsstaterna inom yrkeslagstiftningen när det gäller utbildning och tillträdesvillkor för fysiska personer. Sådana ändringar ska respektera medlemsstaternas ansvar för hur utbildningssystemen ska organiseras, i enlighet med artikel 165.1 i EUF-fördraget.”

c) I punkt 3 ska första stycket ersättas med följande:

”Utbildningen till sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård ska omfatta sammanlagt tre års utbildning, eller ett likvärdigt antal ECTS-poäng, bestående av minst 4 600 timmars teoretisk och klinisk undervisning, varav den teoretiska undervisningen ska utgöra minst en tredjedel och den kliniska undervisningen minst hälften av den föreskrivna minimitiden för utbildningen. Medlemsstaterna får ge partiell dispens för yrkesutövare som genomgått en del av denna utbildning inom ramen för annan utbildning på minst motsvarande nivå.”

d) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Den teoretiska utbildningen är den del av sjuksköterskeutbildningen då sjuksköterskorna förvärvar de kunskaper, färdigheter och kompetenser i yrket som krävs enligt punkterna 6 och 7. Denna utbildning ska

ges av sjuksköterskelärare och andra behöriga personer vid universitet och högskolor som tillerkänts likvärdig ställning eller vid yrkesskolor eller genom yrkesutbildningsprogram för sjuksköterskor.”

e) I punkt 5 ska första stycket ersättas med följande:

”5. Med den kliniska undervisningen avses den del av sjuksköterskeutbildningen där den studerande, som medlem i ett arbetslag och i direkt kontakt med friska eller sjuka enskilda personer och/eller grupper, lär sig att planera, utföra och bedöma en sjuksköterskas samlade vårdinsatser på grundval av de kunskaper, färdigheter och kompetenser de har uppnått. De sjuksköterskestuderande ska inte bara lära sig att ingå i ett arbetslag, utan även att leda ett arbetslag och organisera en sjuksköterskas samlade vårdinsatser, inklusive undervisning i hälsovård för enskilda personer och mindre grupper vid vårdinrättningar eller ute i samhället.”

f) Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. Utbildningen av sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård ska garantera att yrkesutövaren i fråga har förvärvat följande kunskaper och färdigheter:

a) Allmänna kunskaper om de vetenskaper som den allmänna hälso- och sjukvården bygger på, inklusive tillräcklig insikt i friska och sjuka människors anatomi, fysiologiska funktioner och beteende samt sambandet mellan människans hälsotillstånd och hennes fysiska och sociala miljö.

b) Kunskaper om yrkets beskaffenhet och etik samt de allmänna principerna för hälso- och sjukvård.

c) Tillräcklig klinisk erfarenhet; sådan erfarenhet, som bör väljas ut med avseende på dess utbildningsvärde, ska förvärfvas under handledning av utbildad sjukvårdspersonal och där det finns tillräckligt med utbildad personal och utrustning som uppfyller kraven på patientvård.

d) Förmåga att ta del i den praktiska utbildningen av hälso- och sjukvårdspersonal och erfarenhet av samarbete med sådan personal.

e) Erfarenhet av samarbete med företrädare för andra yrken inom vårdsektorn.”

g) Följande punkt ska läggas till:

”7. Formella kvalifikationer som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård ska visa att yrkesutövaren kan tillämpa minst följande kunskaper, vare sig utbildningen har skett vid universitet, högskola som tillerkänts likvärdig ställning, eller vid yrkesskola eller genom yrkesutbildningsprogram för vårdinsatser:

a) Förmåga att göra en oberoende diagnos av de vårdinsatser som krävs genom att tillämpa aktuella teoretiska och kliniska kunskaper samt planera, organisera och utföra vårdinsatser när vederbörande behandlar patienter på grundval av de kunskaper och färdigheter som förvärvats i enlighet med punkt 6 a, 6 b och 6 c för att förbättra yrkespraktiken.

b) Förmåga att arbeta effektivt tillsammans med andra aktörer inom hälso- och sjukvårdssektorn, däribland deltagande i praktisk utbildning av hälso- och sjukvårdspersonal på grundval av de kunskaper och färdigheter som förvärvats i enlighet med punkt 6 d och 6 e.

c) Förmåga att tillhandahålla rådgivning åt enskilda personer, familjer och grupper om en hälsosam livsstil och egenvård på grundval av de kunskaper och färdigheter som förvärvats i enlighet med punkt 6 a och 6 b.

d) Förmåga att omedelbart inleda oberoende livräddningsinsatser och vidta åtgärder i kriser och nödsituationer.

e) Förmåga att ge oberoende rådgivning, instruktioner och stöd till personer som är i behov av vård och till deras närstående.

f) Förmåga att göra en oberoende kvalitetssäkring och utvärdering av vårdinsatserna.

g) Förmåga att kommunicera på ett yrkesmässigt och uttömmande sätt samt samarbeta med företrädare för andra yrken inom hälso- och sjukvårdssektorn.

h) Förmåga att analysera vårdkvaliteten för att förbättra det egna yrkesutövandet som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård.”

24. Artikel 33 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska utgå.

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Medlemsstaterna ska erkänna de bevis på formella kvalifikationer för sjuksköterska som

a) utfärdats i Polen till sjuksköterskor vars utbildning avslutades före den 1 maj 2004 utan att uppfylla minimikraven för utbildning enligt artikel 31 och

b) som bestyrks genom en kandidatexamen som grundar sig på ett särskilt kompletteringsprogram som beskrivs i

i) artikel 11 i lagen av den 20 april 2004 om ändring av lagen om sjuksköterske- och barnmorskeyrkena och om några andra rättsakter (Republiken Polens officiella tidning 2004, nr 92, punkt 885 och 2007, nr 176, punkt 1237), och hälsovårdsministrarnas förordning av den 11 maj 2004 om närmare bestämmelser för utbildning av sjuksköterskor och barnmorskor som har examensbevis från gymnasieskola (avgångsbetyg – studentexamen) och som har avslutat sin utbildning vid medicinskt gymnasium eller vårdskolor med sjuksköterske- och barnmorskeutbildning (Republiken Polens officiella tidning 2004 nr 110, punkt 1170 och 2010 nr 65, punkt 420), eller

ii) artikel 52.3 led 2 i lagen av den 15 juli 2011 om sjuksköterske- och barnmorskeyrkena (Republiken Polens officiella tidning 2011 nr 174, punkt 1039) och i hälsovårdsministrarnas förordning av den 14 juni 2012 om närmare bestämmelser för högre utbildning av sjuksköterskor och barnmorskor som har examensbevis från gymnasieskola (avgångsbetyg – studentexamen) och som har genomgått utbildning på sekundärnivå med vårdinriktning eller eftergymnasial utbildning med sjuksköterske- och barnmorskeinriktning (Republiken Polens officiella tidning 2012, punkt 770),

i syfte att kontrollera att sjuksköterskan har en kunskaps- och kompetensnivå som är jämförbar med nivån för sjuksköterskor med de kvalifikationer som för Polen anges i punkt 5.2.2 i bilaga V.”

25. Artikel 33a ska ersättas med följande:

”När det gäller rumänska behörighetsbevis för sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård ska endast följande bestämmelser om förvärvade rättigheter gälla:

För de medborgare i medlemsstaterna som utbildats till sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård i Rumänien och vars utbildning inte uppfyller minimikraven gällande utbildning i artikel 31 ska medlemsstaterna erkänna de nedan angivna bevisen på formella kvalifikationer som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, förutsatt att dessa bevis åtföljs av ett intyg som visar att dessa personer faktiskt och lagligen har varit verksamma som sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård i Rumänien, inklusive har haft fullt ansvar för planeringen, organisationen och patientvården under en period av minst tre år i följd under den femårsperiod som föregår utfärdandet av intyget.

a) *Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist* med eftergymnasial utbildning vid en *școală postliceală*, som intygar att utbildningen påbörjades före den 1 januari 2007.

b) *Diplomă de absolvire de asistent medical generalist* med en kortare högskoleutbildning, som intygar att utbildningen påbörjades före den 1 oktober 2003.

c) *Diplomă de licență de asistent medical generalist* med en längre högskoleutbildning, som intygar att utbildningen påbörjades före den 1 oktober 2003.”

26. I artikel 34 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. Den grundläggande tandläkarutbildningen ska omfatta minst fem års studier, eller ett likvärdigt antal ECTS-poäng, och ska bestå av minst 5 000 timmars teoretisk och praktisk utbildning på heltid som minst inbegriper den utbildningsplan som anges i punkt 5.3.1 i bilaga V och som tillhandahålls vid universitet eller högskola som tillerkänts likvärdig ställning eller under tillsyn av ett universitet.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c om ändring av förteckningen i punkt 5.3.1 i bilaga V, i syfte att anpassa den till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen.

De ändringar som avses i det andra stycket får inte medföra någon ändring av gällande viktiga principer i medlemsstaterna inom yrkeslagstiftningen när det gäller utbildning och tillträdesvillkor för fysiska personer. Sådana ändringar ska respektera medlemsstaternas ansvar för hur utbildningssystemen ska organiseras, i enlighet med artikel 165.1 i EUF-fördraget.”

27. Artikel 35 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. För att bli antagen till utbildning för specialisttandläkare ska det krävas en fullgjord grundläggande tandläkarutbildning som avses i artikel 34, eller de handlingar som avses i artiklarna 23 och 37.”

b) Punkt 2 ska ändras på följande sätt:

i) Andra stycket ska ersättas med följande:

”Utbildning till specialisttandläkare på heltid ska omfatta minst tre år, och ska ske under tillsyn av behöriga myndigheter eller organ. Den ska innebära personlig medverkan och ansvarstagande av den blivande tandläkaren i verksamheten på avdelningen i fråga.”

ii) Tredje stycket ska utgå.

c) Följande punkter ska läggas till:

"4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c om anpassning av den minimilängd på utbildningen som avses i punkt 2, i syfte att anpassa den till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen.

5. I syfte att uppdatera detta direktiv och för att vederbörligen beakta ändringar i nationell lagstiftning, ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c om tillägg av nya specialistområden för tandläkare i punkt 5.3.3 i bilaga V, förutsatt att dessa är gemensamma för minst två femtedelar av medlemsstaterna."

28. I artikel 37 ska följande punkter läggas till:

"3. För bevis på tandläkares formella kvalifikationer ska medlemsstaterna erkänna sådana bevis i enlighet med artikel 21 i de fall då de sökande påbörjade sin utbildning före den 18 januari 2016.

4. Varje medlemsstat ska erkänna bevis på formell behörighet som läkare utfärdade i Spanien för yrkesutövare som påbörjade sin läkarutbildning på universitetsnivå mellan den 1 januari 1986 och den 31 december 1997, om dessa bevis åtföljs av ett intyg utfärdat av de spanska behöriga myndigheterna.

Detta intyg ska bekräfta att följande villkor har uppfyllts:

a) Yrkesutövaren ska framgångsrikt ha fullföljt studier som omfattar minst tre år och som av de spanska behöriga myndigheterna intygats vara likvärdiga med den utbildning som avses i artikel 34.

b) Yrkesutövaren ska i Spanien faktiskt, legalt och huvudsakligen ha utövat den verksamhet som anges i artikel 36 under minst tre år i följd under den femårsperiod som föregår utfärdandet av intyget.

c) Yrkesutövaren ska vara behörig att utöva eller ska faktiskt, legalt och huvudsakligen utövat den verksamhet som anges i artikel 36 på samma villkor som innehavare av de bevis på formell behörighet som anges för Spanien i punkt 5.3.2 i bilaga V."

29. Artikel 38 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

"1. Utbildningen för veterinärer ska sammanlagt omfatta minst fem års studier på heltid med teoretisk och praktisk undervisning, eller som dessutom kan uttryckas med ett likvärdigt antal ECTS-poäng, och ska minst inbegripa den utbildningsplan som anges i punkt 5.4.1 i bilaga V, vid universitet eller högskola som tillerkänts likvärdig ställning eller under tillsyn av ett universitet.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c om ändring av förteckningen i punkt 5.4.1 i bilaga V, i syfte att anpassa den till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen.

De ändringar som avses i det andra stycket får inte medföra någon ändring av gällande viktiga principer i medlemsstaterna inom yrkeslagstiftningen när det gäller utbildning och tillträdesvillkor för fysiska personer. Sådana ändringar ska respektera medlemsstaternas ansvar för hur utbildningssystemen ska organiseras, i enlighet med artikel 165.1 i EUF-fördraget."

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

"3. Veterinärutbildningen ska garantera att yrkesutövaren i fråga har förvärvat följande kunskaper och färdigheter:

a) Tillräckliga kunskaper om de vetenskaper som veterinärverksamheten bygger på och om den unionslagstiftning som gäller denna verksamhet.

b) Tillräckliga kunskaper om djurs anatomi, fysiologi, beteende och fysiologiska behov liksom om de färdigheter och kompetenser som behövs för djurhållning, utfodring, djurs välbefinnande, reproduktion och allmän hygien.

c) Nödvändiga kliniska, epidemiologiska och analytiska färdigheter och kompetenser för förebyggande, diagnos och behandling av sjukdomar hos djur, inklusive anestesiolgi, aseptisk kirurgi och smärtfri död, vare sig det gäller enskilda djur eller grupper av djur, inklusive särskilda kunskaper om de sjukdomar som kan överföras till människan.

d) Tillräckliga kunskaper, färdigheter och kompetenser för förebyggande medicin, inklusive kompetens för att hantera utredningar och intyg.

e) Tillräckliga kunskaper om hygien och teknik vid produktion och framställning av samt handel med djurfoder eller livsmedel av animaliskt ursprung, inklusive de färdigheter och kompetenser som krävs för att förstå och förklara god praxis på området.

f) Nödvändiga kunskaper, färdigheter och kompetenser för att på ett ansvarsfullt och förnuftigt sätt använda veterinärmedicinska läkemedel för att behandla djur och garantera en säker livsmedelskedja samt miljöskydd.

30. Artikel 40 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska tredje och fjärde styckena ersättas med följande:

"Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c om ändring av förteckningen i punkt 5.5.1 i bilaga V, i syfte att anpassa den till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen.

De ändringar som avses i tredje stycket får inte medföra någon ändring av gällande viktiga principer i medlemsstaterna inom yrkeslagstiftningen när det gäller utbildning och tillträdesvillkor för fysiska personer. Sådana

ändringar ska respektera medlemsstaternas ansvar för hur utbildningssystemen ska organiseras, i enlighet med artikel 165.1 i EUF-fördraget."

b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

"2. För att bli antagen till barnmorskeutbildningen krävs att ett av följande villkor uppfylls:

a) Minst tolv års fullföljd allmän skolutbildning eller bevis på godkänt inträdesprov på motsvarande nivå till barnmorskeskola, för utbildningsväg I.

b) Innehav av bevis på formella kvalifikationer för sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård enligt punkt 5.2.2 i bilaga V, för utbildningsväg II."

c) Punkt 3 ska ersättas med följande:

"3. Barnmorskeutbildningen ska garantera att yrkesutövaren i fråga har förvärvat följande kunskaper och färdigheter:

a) Tillräckliga kunskaper om de vetenskaper som barnmorskeverksamheten bygger på, särskilt barnmorskekunskap, obstetrik och gynekologi.

b) Tillräckliga kunskaper om yrkesetik och lagstiftning som är relevant för att utöva yrket.

c) Tillräckliga allmänmedicinska kunskaper (biologiska funktioner, anatomi och fysiologi) och kunskaper om obstetrisk och neonatal farmakologi samt kunskaper om sambandet mellan människans hälsotillstånd, människans fysiska och sociala miljö och människans beteende.

d) Tillräcklig klinisk erfarenhet som förvärvats vid godkända institutioner där barnmorskan självständigt och på eget ansvar i den utsträckning som är nödvändigt och med undantag av en patologisk situation, har kunnat bedriva mödravård, ansvara för förlossningen och dess konsekvenser vid godkända institutioner, övervaka förlossningsarbetet och födseln, vården efter förlossningen och neonatal återupplivning i väntan på en läkare.

- e) Tillräcklig insikt i utbildningen av hälso- och sjukvårdspersonal och erfarenhet av samarbete med sådan personal.”

kvalifikationer enligt punkt 5.2.2. i bilaga V innan denne påbörjade en barnmorskeutbildning när det gäller utbildningsväg II.”

31. Artikel 41.1 ska ersättas med följande:

b) Punkt 3 ska utgå.

”1. De bevis på formella kvalifikationer som barnmorska som anges i punkt 5.5.2 i bilaga V ska erkännas automatiskt i enlighet med artikel 21 om de uppfyller något av följande villkor:

c) Punkt 4 ska ersättas med följande:

a) Utbildning på heltid till barnmorska under minst tre år, eller ett likvärdigt förvärvade antal ECTS-poäng bestående av minst 4 600 timmar teoretisk och praktisk utbildning, varav minst en tredjedel av tiden ska vara klinisk undervisning.

”4. Medlemsstaterna ska erkänna de bevis på formella kvalifikationer som barnmorska som

b) Utbildning på heltid till barnmorska under minst två år, eller ett likvärdigt antal förvärvade ECTS-poäng bestående av minst 3 600 timmar, som förutsätter innehav av bevis på formella kvalifikationer som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård enligt punkt 5.2.2 i bilaga V.

a) utfärdats i Polen till barnmorskor vars utbildning avslutades före den 1 maj 2004 utan att dessa uppfyller minimikraven för utbildning enligt artikel 40, och

c) Utbildning på heltid till barnmorska under minst 18 månader, eller ett likvärdigt antal förvärvade ECTS-poäng bestående av minst 3 000 timmar, som förutsätter innehav av bevis på formella kvalifikationer som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård enligt punkt 5.2.2 i bilaga V och som åtföljs av ettårig yrkespraktik, för vilken ett intyg utfärdats i enlighet med punkt 2.”

b) vilka bestyrks genom en kandidatexamen som grundar sig på ett särskilt kompletteringsprogram som beskrivs i

32. Artikel 43 ska ändras på följande sätt:

i) artikel 11 i lagen av den 20 april 2004 om ändring av lagen om sjuksköterske- och barnmorskeyrkena och om vissa andra rättsakter (Republiken Polens officiella tidning 2004, nr 92, punkt 885 och 2007, nr 176, punkt 1237), och i hälsovårdsministrarnas förordning av den 11 maj 2004 om närmare bestämmelser för utbildning av sjuksköterskor och barnmorskor som har examensbevis från gymnasieskola (avgångsbetyg – studentexamen) och har avslutat utbildning vid medicinskt gymnasium eller vårdskola med sjuksköterske- och barnmorskeutbildning (Republiken Polens officiella tidning av den 2004 nr 110, punkt 1170 och 2010 nr 65 punkt 420) eller

a) Följande punkt ska införas:

ii) artikel 53.3 led 3 i lagen av den 15 juli 2011 om sjuksköterske- och barnmorskeyrkena (Republiken Polens officiella tidning 2011 nr 174, punkt 1039), och i hälsovårdsministrarnas förordning av den 14 juni 2012 om närmare bestämmelser för högre utbildning av sjuksköterskor och barnmorskor som har examensbevis från gymnasieskola (avgångsbetyg – studentexamen) och som har avslutat sin utbildning vid medicinskt gymnasium eller sekundärutbildning med sjuksköterske- och barnmorskeutbildning (Republiken Polens officiella tidning 2012, punkt 770),

”1a. När det gäller bevis på formella kvalifikationer som barnmorska ska medlemsstaterna automatiskt erkänna sådana kvalifikationer i fråga om vilka den sökande påbörjade utbildningen före 18 januari 2016, och kravet för att bli antagen till utbildningen var tio år av allmän skolutbildning eller motsvarande nivå när det gäller utbildningsväg I, eller när den sökande har fullgjort en utbildning till sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård styrkt av bevis på formella

i syfte att kontrollera att barnmorskan har en kunskaps- och kompetensnivå som är jämförbar med nivån för barnmorskor med de kvalifikationer som för Polen anges i punkt 5.2.2 i bilaga V.”

33. Artikel 44.2 ska ersättas med följande:

”2. Av bevis på formella kvalifikationer för apotekare ska det framgå att minst fem års utbildning genomgåts, eller att ett likvärdigt antal ECTS-poäng förvärvats, vilket minst omfattar följande:

- a) Fyra års teoretisk och praktisk undervisning på heltid vid universitet eller högskola som tillerkänts likvärdig ställning eller under tillsyn av ett universitet.
- b) Under eller vid utgången av den teoretiska och praktiska undervisningen, sex månaders praktik på ett apotek som är öppet för allmänheten eller på ett sjukhus under tillsyn av sjukhusets farmaceutiska avdelning.

Den utbildning som avses i denna punkt ska minst omfatta den utbildningsplan som anges i punkt 5.6.1 i bilaga V. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c om ändring av förteckningen i punkt 5.6.1 i bilaga V, i syfte att anpassa den till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen, inklusive utvecklingen av farmakologisk praktik.

De ändringar som avses i det andra stycket får inte medföra någon ändring gällande viktiga principer i medlemsstaterna inom yrkeslagstiftningen när det gäller utbildning och tillträdesvillkor för fysiska personer. Sådana ändringar ska respektera medlemsstaternas ansvar för hur utbildningssystemen ska organiseras, i enlighet med artikel 165.1 i EUF-fördraget.”

34. Artikel 45.2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska se till att innehavare av bevis på formella kvalifikationer i farmaci på universitetsnivå eller motsvarande nivå som uppfyller villkoren i artikel 44 får

tillträde till och rätt att utöva åtminstone följande verksamhet, med förbehåll för eventuella krav på kompletterande yrkeserfarenhet:

- a) Galenisk utveckling av läkemedel.
- b) Framställning och kontroll av läkemedel.
- c) Laboratoriekontroll av läkemedel.
- d) Lagring, förvaring och distribution av läkemedel i par-ti-handelsledet.
- e) Anskaffning, beredning, kontroll, lagring, utlämning och tillhandahållande av säkra och effektiva läkemedel av erforderlig kvalitet på apotek som är öppna för allmänheten.
- f) Beredning, kontroll, lagring och tillhandahållande av säkra och effektiva läkemedel av erforderlig kvalitet på sjukhus.
- g) Tillhandahållande av information och rådgivning om själva läkemedlen, inklusive om lämplig användning.
- h) Rapportering om farmaceutiska produkters biverkningar till de behöriga myndigheterna.
- i) Individuell uppföljning av patienter under medicinering.
- j) Bidrag till lokala eller nationella folkhälsokampanjer.”

35. Artikel 46 ska ersättas med följande:

”Artikel 46

Arkitektutbildning

1. Utbildningen till arkitekt ska omfatta

- a) sammanlagt minst fem års studier på heltid vid universitet eller jämförbar läroanstalt som avslutas med en godkänd examen på universitetsnivå,

- b) minst fyra års studier på heltid vid universitet eller jämförbar läroanstalt som avslutas med en godkänd examen på universitetsnivå jämte ett bevis på två års yrkespraktik som slutförts i enlighet med punkt 4.

2. Arkitektur måste vara huvudkomponenten i den utbildning som avses i punkt 1. Utbildningen ska upprätthålla jämvikt mellan teoretiska och praktiska moment i arkitektutbildning och ska minst garantera att de studerande tillägnar sig följande kunskap, färdighet och förmåga:

- a) Förmågan att utforma arkitektoniska projekt som uppfyller både estetiska och tekniska krav.

- b) Tillräcklig kunskap om arkitekturens historia och teori och besläktade konstarter, teknik och humaniora.

- c) Kunskap om konstens inflytande på kvaliteten på arkitektonisk formgivning.

- d) Tillräcklig kunskap om stadsplanering, fysisk planering och de färdigheter som krävs för planeringsprocessen.

- e) Förståelse av förhållandet mellan människor och byggnader och mellan byggnader och deras omgivning, och i behovet av att anpassa byggnaderna och ytorna mellan dem efter mänskliga behov och proportioner.

- f) Förståelse av arkitektyrket och arkitektens roll i samhället, i synnerhet vid utarbetandet av projektunderlag som tar hänsyn till sociala faktorer.

- g) Förståelse av utrednings- och förberedelsemetoderna för underlagen i ett konstruktionsprojekt.

- h) Förståelse av de dimensionsmässiga, byggnadstekniska och ingenjörsmässiga problem som är förbundna med byggnadskonstruktion.

- i) Tillräcklig kunskap om fysiska problem och teknik och byggnaders funktion, så att dessa inomhus blir bekväma och ger skydd mot olika väderförhållanden, inom ramen för hållbar utveckling.

- j) De färdigheter i byggnadsutformning som behövs för att uppfylla användarnas krav inom ramen för begränsningar på grund av kostnadsfaktorer och byggnormer.

- k) Tillräcklig kunskap om de branscher, organisationer, bestämmelser och metoder som är förbundna med att omvandla konstruktionsritningar till byggnader och att detaljplanera hela projekt.

3. Antalet år i sådan akademisk utbildning som avses i punkterna 1 och 2 kan också uttryckas med ett likvärdigt antal ECTS-poäng.

4. Den yrkespraktik som avses i punkt 1 b ska ske först efter det att de tre första studieåren har avslutats. Minst ett år av yrkespraktiken ska bygga på de kunskaper, färdigheter och förmåga som förvärvats under de studier som avses i punkt 2. Yrkespraktiken ska därför bedrivas under tillsyn av en person eller ett organ som har godkänts av ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet. Sådan övervakad praktik får ske i vilket land som helst. Yrkespraktiken ska utvärderas av ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet."

36. Artikel 47 ska ersättas med följande:

"Artikel 47

Undantag från kraven för arkitektutbildningen

Genom undantag från artikel 46 ska följande också anses uppfylla kraven i artikel 21: utbildning inom ramen för program för bättre befordringsmöjligheter eller universitetsstudier på deltid som uppfyller kraven i artikel 46.2, vilket intygas genom en godkänd examination i arkitektur för en

yrkesutövare som arbetat under minst sju år på arkitektområdet under överinseende av en arkitekt eller arkitektbyrå. Denna examination ska vara på universitetsnivå och vara likvärdig med den slutexamen som avses i artikel 46.1 b.”

37. Artikel 49 ska ändras på följande sätt:

a) Följande punkt ska införas:

”1a. Punkt 1 ska också tillämpas på de bevis på formella kvalifikationer som arkitekt som förtecknas i bilaga V, om utbildningen inletts före den 18 januari 2016.”

b) Följande punkt ska läggas till:

”3. Varje medlemsstat ska ge följande bevis samma ställning på sitt territorium som de bevis på formella kvalifikationer som medlemsstaten själv utfärdar för tillträde till och utövande av verksamhet som arkitekt: Bevis på avslutad utbildning som existerade den 5 augusti 1985 och påbörjades senast den 17 januari 2014, vid *Fachhochschulen* i Förbundsrepubliken Tyskland av tre års längd, och som uppfyller de krav som fastställs i artikel 46.2 och ger tillträde till den verksamhet som avses i artikel 48 i denna medlemsstat med yrkesbeteckningen arkitekt, under förutsättning att utbildningen kompletteras med fyra års yrkeserfarenhet i Förbundsrepubliken Tyskland och styrks av ett intyg som utfärdats av den behöriga myndighet där den arkitekt som önskar utnyttja bestämmelserna i detta direktiv är registrerad.”

38. I avdelning III ska följande kapitel införas:

”Kapitel IIIa

Automatiskt erkännande på grundval av gemensamma utbildningsprinciper

Artikel 49a

Gemensamma utbildningsramar

1. Vid tillämpning av denna artikel avses med gemensam utbildningsram en gemensam uppsättning minimikrav för kunskaper, färdigheter och kompetenser som behövs för att utöva ett specifikt yrke. En gemensam utbildningsram

ska inte ersätta nationella utbildningsprogram, såvida inte en medlemsstat beslutar annorlunda enligt nationell lagstiftning. Medlemsstaterna ska ge innehavare av bevis på yrkeskvalifikationer som förvärvats på grundval av en sådan gemensam utbildningsram tillträde till och rätt att utöva yrket i medlemsstater som reglerar yrket på sitt territorium på samma villkor som innehavare av de bevis på formella kvalifikationer som medlemsstaten själv utfärdar, på villkor att denna utbildningsram uppfyller de krav som fastställs i punkt 2.

2. En gemensam utbildningsram ska uppfylla följande villkor:

a) Den gör det möjligt för fler yrkesutövare att förflytta sig till andra medlemsstater.

b) Yrket som omfattas av den gemensamma utbildningsramen är reglerat, eller utbildningen som leder till yrket är reglerat i minst en tredjedel av medlemsstaterna.

c) Den gemensamma uppsättningen av kunskaper, färdigheter och kompetenser utgör en kombination av de kunskaper, färdigheter och kompetenser som krävs i utbildningssystem som är tillämpliga i minst en tredjedel av medlemsstaterna; det ska inte ha någon betydelse om dessa kunskaper, färdigheter och kompetenser har förvärvats inom ramen för en allmän utbildning vid ett universitet eller en högskola eller som en del av en yrkesutbildning.

d) Den gemensamma utbildningsramen ska bygga på de nivåer i den europeiska referensramen för kvalifikationer som definieras i bilaga II till Europaparlamentets och rådets rekommendation av den 23 april 2008 om en europeisk referensram för kvalifikationer för livslångt lärande (*).

e) Det berörda yrket täcks inte av en annan gemensam utbildningsram och erkänns inte heller automatiskt enligt avdelning III kapitel III.

f) Den gemensamma utbildningsramen har utarbetats efter ett öppet korrekt förfarande, som inbegripit relevanta intressenter från medlemsstater där yrket inte är reglerat.

g) Den gemensamma utbildningsramen tillåter medborgare från samtliga medlemsstater att förvärva yrkeskvalifikationer enligt ramen utan att först behöva vara medlemmar i eller registrerade hos en yrkesorganisation.

3. Representativa yrkesorganisationer på unionsnivå såväl som yrkesorganisationer eller behöriga myndigheter på nationell nivå från minst en tredjedel av medlemsstaterna får skicka förslag till kommissionen på gemensamma utbildningsramar som uppfyller de villkor som fastställs i punkt 2.

4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c för att fastställa en gemensam utbildningsram för ett visst yrke som grundas på de villkor som fastställs i punkt 2 i den här artikeln.

5. En medlemsstat ska undantas från skyldigheten att införa den gemensamma utbildningsram som avses i punkt 4 på sitt territorium och från skyldigheten att bevilja automatiskt erkännande av de yrkeskvalifikationer som förvärvats enligt denna gemensamma utbildningsram, om ett av följande villkor uppfylls:

a) Det finns ingen utbildningsinstitution på dess territorium som erbjuder sådan utbildning i det berörda yrket.

b) Införandet av den gemensamma utbildningsramen skulle ha negativa konsekvenser för hur landets utbildnings- och yrkesutbildningssystem är uppbyggt.

c) Det finns väsentliga skillnader mellan den gemensamma utbildningsramen och den utbildning som krävs på dess territorium, och detta utgör ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen, folkhälsan eller för tjänstemottagarnas säkerhet och miljöskyddet.

6. Medlemsstaterna ska inom sex månader efter ikraftträdandet av den delegerade akt som avses i punkt 4 meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna om

a) de nationella kvalifikationerna, och i förekommande fall, de nationella yrkestitlarna, i enlighet med den gemensamma utbildningsramen,

b) all användning av det undantag som avses i punkt 5, tillsammans med en motivering av vilka villkor enligt den punkten som uppfylldes. Kommissionen får, inom tre månader, begära ytterligare förtydligande om den anser att en medlemsstat inte har motiverat eller inte tillräckligt har motiverat att ett av dessa villkor har uppfyllts. Medlemsstaten ska svara inom tre månader från en sådan begäran.

Kommissionen får anta genomförandeakter för att ange nationella yrkeskvalifikationer och nationella yrkestitlar som omfattas av automatiskt erkännande enligt den gemensamma utbildningsram som antas i enlighet med punkt 4.

7. Denna artikel gäller också specialiseringar av ett yrke, förutsatt att sådana specialiseringar rör yrkesverksamhet där tillträdet till och utövandet av denna regleras i de medlemsstater där yrket redan erkänns automatiskt enligt avdelning III kapitel III, men inte specialiseringen i sig.

Artikel 49b

Gemensamma utbildningsprov

1. Vid tillämpning av denna artikel avses med ett gemensamt utbildningsprov ett standardiserat lämplighetsprov som finns tillgängligt i alla deltagande medlemsstater och är reserverat för innehavare av en särskild yrkeskvalifikation. Innehavaren av en särskild yrkeskvalifikation som har godkänts vid ett sådant prov i en medlemsstat ska ha rätt att utöva yrket i en berörd mottagande medlemsstat på samma villkor som innehavarna av sådana yrkeskvalifikationer som erhållits i den medlemsstaten.

2. Ett gemensamt utbildningsprov ska uppfylla följande villkor:

a) Det gör det möjligt för fler yrkesutövare att arbeta i andra medlemsstater.

b) Det yrke som omfattas av det gemensamma utbildningsprovet är reglerat, eller den utbildning som leder till det berörda yrket är reglerat i minst en tredjedel av medlemsstaterna.

c) Det gemensamma utbildningsprovet har utarbetats efter ett öppet korrekt förfarande, som inbegripit relevanta intressenter från medlemsstater där yrket inte är reglerat.

d) Medborgare från samtliga medlemsstater får delta i det gemensamma utbildningsprovet och medverka i den praktiska organiseringen av ett sådant prov i medlemsstaterna utan att först behöva vara medlemmar i eller registrerade hos en yrkesorganisation.

3. Representativa yrkesorganisationer på unionsnivå såväl som yrkesorganisationer eller behöriga myndigheter på nationell nivå från minst en tredjedel av medlemsstaterna får skicka förslag till kommissionen på gemensamma utbildningsprov som uppfyller de krav som fastställs i punkt 2.

4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 57c för att fastställa innehållet i ett gemensamt utbildningsprov och de krav som gäller för att göra och klara provet.

5. En medlemsstat ska undantas från skyldigheten att anordna det gemensamma utbildningsprov som avses i punkt 4 på sitt territorium och från skyldigheten att bevilja automatiskt erkännande för yrkesutövare som har klarat det gemensamma utbildningsprovet, om ett av följande villkor uppfylls:

a) Det berörda yrket är inte reglerat på dess territorium.

b) Innehållet i det gemensamma utbildningsprovet kommer inte att i tillräcklig utsträckning minska de allvarliga hoten mot folkhälsan eller tjänstemottagarnas säkerhet som är relevanta på dess territorium.

c) Innehållet i det gemensamma utbildningsprovet skulle göra yrket betydligt mindre attraktivt jämfört med de nationella kraven.

6. Medlemsstaterna ska inom sex månader efter ikraftträdandet av den delegerade akt som avses i punkt 4 underrätta kommissionen och de andra medlemsstaterna om

a) den tillgängliga kapaciteten för att anordna sådana prov,

b) all användning av det undantag som avses i punkt 5, tillsammans med en motivering av vilka villkor enligt den punkten som uppfylldes. Kommissionen får inom tre månader begära ytterligare förtydligande om den anser att en medlemsstat inte har angivit något skäl eller inte har givit tillräckliga skäl till att ett av dessa villkor har uppfyllts. Medlemsstaten ska svara inom tre månader från en sådan begäran.

Kommissionen får anta en genomförandeakt för att ange de medlemsstater där det gemensamma utbildningsprovet, framtaget i enlighet med punkt 4, ska anordnas, hur ofta det ska anordnas under ett kalenderår och övriga arrangemang som krävs för att anordna gemensamma utbildningsprov i medlemsstaterna.

(*) EUT C 111, 6.5.2008, s. 1.”

39. I artikel 50 ska följande punkter införas:

”3a. Om det finns skälig grund för tvivel får den mottagande medlemsstaten kräva att de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat bekräftar att den sökande inte är föremål för ett temporärt upphävande av rätten att utöva yrket eller förbjudits att utöva det till följd av en grav yrkesmässig försummelse eller fällande dom på grund av brottslig handling i samband med den sökandes yrkesutövning.

3b. Informationsutbyte mellan olika medlemsstaters behöriga myndigheter enligt denna artikel ska ske via IMI.”

40. I artikel 52 ska följande punkt läggas till:

”3. En medlemsstat får inte förbehålla innehavarna av yrkeskvalifikationer användningen av en yrkestitel om den inte har underrättat kommissionen och de övriga medlemsstaterna om den berörda sammanslutningen eller organisationen i enlighet med artikel 3.2.”

41. Artikel 53 ska ersättas med följande:

"Artikel 53

Språkkunskaper

1. Yrkesutövare som får sina yrkeskvalifikationer erkända ska ha nödvändiga språkkunskaper för att utöva yrkesverksamheten i den mottagande medlemsstaten.

2. En medlemsstat ska säkerställa att alla kontroller som utförs eller övervakas av den behöriga myndigheten för att kontrollera efterlevnad av skyldigheten enligt punkt 1 är begränsade till kunskapen i ett officiellt språk i den mottagande medlemsstaten eller ett förvaltningspråk i den mottagande medlemsstaten, förutsatt att det också är ett officiellt språk i unionen.

3. Kontroller som genomförs i enlighet med punkt 2 får införas om det yrke som ska utföras har konsekvenser för patientsäkerheten. Kontroller får införas för andra yrken om det finns allvarliga och konkreta tvivel om att yrkesutövaren har tillräckliga språkkunskaper avseende den yrkesverksamhet som yrkesutövaren tänker utöva.

Kontroller får endast ske efter det att ett europeiskt yrkeskort har utfärdats i enlighet med artikel 4d eller efter det att yrkeskvalifikationen har erkänts.

4. Alla kontroller av språkkunskaper ska stå i proportion till den verksamhet som ska utövas. Den berörda yrkesutövaren ska ha rätt att överklaga sådana kontroller enligt nationell lagstiftning."

42. I avdelning IV ska följande artikel införas:

"Artikel 55a

Erkännande av yrkespraktik

1. Om tillträde till ett reglerat yrke i ursprungsmedlemsstaten kräver en avslutad yrkespraktik ska ursprungsmedlemsstatens behöriga myndighet, vid behandling av en ansökan om tillstånd att få utöva det reglerade yrket, erkänna den yrkespraktik som förvärvats i en annan medlemsstat, förutsatt att praktiken är i enlighet med de offentligtgjorda

riktlinjer som avses i punkt 2, och beakta de yrkespraktiker som förvärvats i ett tredjeland. Medlemsstaterna får dock i nationell lagstiftning fastställa en rimlig begränsning på den del av yrkespraktiken som kan förvärvas utomlands.

2. Erkännandet av yrkespraktiken får inte ersätta kraven för att genomgå ett prov och få tillträde till yrket i fråga. De behöriga myndigheterna ska offentliggöra riktlinjer för hur den yrkespraktik som förvärvats i en annan medlemsstat eller i tredjeland ska organiseras och erkännas, särskilt handledarens roll i samband med yrkespraktiken."

43. Rubriken till avdelning V ska ersättas med följande:

"AVDELNING V

ADMINISTRATIVT SAMARBETE OCH GENOMFÖRANDE-ANSVAR GENTEMOT MEDBORGARNA".

44. Artikel 56 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 2 ska första stycket ersättas med följande:

"De behöriga myndigheterna i den mottagande medlemsstaten och ursprungsmedlemsstaten ska utbyta information om disciplinära åtgärder eller straffrättsliga påföljder som vidtagits eller andra allvarliga, specifika omständigheter som kan ha följder för utövandet av verksamheten enligt detta direktiv. De ska då iaktta regler om skydd av personuppgifter som anges i direktiv 95/46/EG och 2002/58/EG."

b) Följande punkt ska införas:

"2a. Vid tillämpning av punkterna 1 och 2 ska den behöriga myndigheten använda IMI."

c) Punkt 4 ska ersättas med följande:

"4. Varje medlemsstat ska utse en samordnare för verksamheten för de behöriga myndigheter som avses i punkt 1 och underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om detta.

Samordnarna ska ha följande uppgifter:

- a) Att främja enhetlig tillämpning av direktivet.
- b) Att inhämta alla uppgifter av betydelse för tillämpning av direktivet, bl.a. uppgifter om tillträdesvillkor för reglerade yrken i medlemsstaterna.
- c) Att granska förslag på gemensamma utbildningsramar och gemensamma utbildningsprov.
- d) Att utbyta information och bästa praxis för att optimera kompetensutvecklingen i medlemsstaterna.
- e) Att utbyta information och bästa praxis om tillämpning av de kompensationsåtgärder som avses i artikel 14.

För att utföra de uppgifter som anges i led b i den här punkten kan samordnarna vända sig till de rådgivningscentrum som avses i artikel 57b."

45. Följande artikel ska införas:

"Artikel 56a

Varningsmekanism

1. De behöriga myndigheterna i en medlemsstat ska meddela de behöriga myndigheterna i alla andra medlemsstater om en yrkesutövare vars utövande på den medlemsstatens territorium av följande yrkesverksamheter i sin

helhet eller delvis har begränsats eller förbjudits, även temporärt, av nationella myndigheter eller domstolar:

- a) Läkare och allmänpraktiserande läkare som innehar ett examensbevis som avses i punkterna 5.1.1 och 5.1.4 i bilaga V.
- b) Läkare med specialistkompetens som innehar en yrkestitel som avses i punkt 5.1.3 i bilaga V.
- c) Sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård som innehar ett examensbevis som avses i punkt 5.2.2 i bilaga V.
- d) Tandläkare som innehar ett examensbevis som avses i punkt 5.3.2 i bilaga V.
- e) Specialisttandläkare som innehar ett examensbevis som avses i punkt 5.3.3 i bilaga V.
- f) Veterinär som innehar ett examensbevis som avses i punkt 5.4.2 i bilaga V.
- g) Barnmorska som innehar ett examensbevis som avses i punkt 5.5.2 i bilaga V.
- h) Apotekare som innehar ett examensbevis som förtecknas i punkt 5.6.2 i bilaga V.
- i) Innehavare av intyg enligt punkt 2 i bilaga VII som anger att innehavaren slutfört en utbildning som uppfyller de minimikrav som förtecknas i artikel 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 eller 44, men som påbörjats före de respektive referensdatum för kvalifikationer som förtecknas i punkterna 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 och 5.6.2 i bilaga V.
- j) Innehavare av intyg om förvärvade rättigheter enligt artiklarna 23, 27, 29, 33, 33a, 37, 43 och 43a.

k) Andra yrkesutövare som utövar verksamhet som har konsekvenser för patientsäkerheten, om yrkesutövaren utövar ett yrke som är reglerat i den medlemsstaten.

l) Yrkesutövare som utövar verksamhet som rör undervisning av barn, inklusive barnomsorg och förskoleverksamhet, om yrkesutövaren utövar ett yrke som är reglerat i den medlemsstaten.

2. De behöriga myndigheterna ska lämna de uppgifter som avses i punkt 1 via varning genom IMI senast tre dagar efter dagen för antagande av beslutet om att begränsa eller förbjuda utövandet av yrkesverksamheten i sin helhet eller delvis. Dessa uppgifter ska begränsas till

a) yrkesutövarens identitet,

b) det berörda yrket,

c) uppgifter om den nationella myndighet eller domstol som fattat beslutet om begränsning eller förbud,

d) begränsningens eller förbudets räckvidd, och

e) den period under vilken begränsningen eller förbudet gäller.

3. De behöriga myndigheterna i en berörd medlemsstat ska senast tre dagar efter dagen för antagande av domstolens beslut underrätta de behöriga myndigheterna i alla medlemsstater, via varning genom IMI, om de yrkesutövares identitet som har ansökt om erkännande av kvalifikationer enligt detta direktiv och som senare, enligt domstolar, har visat sig använda falska intyg på yrkeskvalifikationer i detta sammanhang.

4. Behandlingen av personuppgifter i samband med det informationsutbyte som avses i punkterna 1 och 3 ska ske i

enlighet med direktiven 95/46/EG och 2002/58/EG. Kommissionens behandling av personuppgifter ska ske i enlighet med förordning (EG) nr 45/2001.

5. De behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater ska underrättas utan dröjsmål när ett sådant förbud eller en sådan begränsning som avses i punkt 1 har upphört att gälla. För detta ändamål ska den behöriga myndigheten i den medlemsstat som tillhandahåller uppgifterna i enlighet med punkt 1 också vara skyldig att ange det datum då förbudet eller begränsningen upphör att gälla liksom eventuella senare ändringar fram till det datumet.

6. Medlemsstaterna ska föreskriva att de yrkesutövare som avses i de varningar som skickas till andra medlemsstater skriftligen informeras om dessa beslut om varningar vid samma tidpunkt som varningarna skickas, att de enligt nationell rätt kan överklaga besluten eller ansöka om rättelse av dem och att de ska ha tillgång till gottgörelse för eventuell skada som vållas av felaktiga varningar som skickats till andra medlemsstater, och i sådana fall ska besluten om varning antas med förbehållet att de är föremål för rättsliga förfaranden från yrkesutövarens sida.

7. Uppgifter om varningar får behandlas inom IMI så länge de är giltiga. Varningar ska sedan raderas inom tre dagar efter dagen för antagande av beslutet om återkallelse eller efter det att det förbud eller den begränsning som avses i punkt 1 har upphört att gälla.

8. Kommissionen ska anta genomförandeakter för tillämpningen av varningsmekanismen. Dessa genomförandeakter ska innehålla bestämmelser om de myndigheter som är behöriga att skicka eller ta emot varningar och om återkallande och avslutande av varningar, och åtgärder för att säkerställa bearbetning. Genomförandeakterna ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 58.2."

46. Artikel 57 ska ersättas med följande:

"Artikel 57

Central onlinetillgång till information

1. Medlemsstaterna ska sörja för att följande information finns tillgänglig online via de gemensamma kontaktpunkterna som avses i artikel 6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (*), och uppdateras regelbundet:

a) En förteckning över samtliga reglerade yrken i medlemsstaten, inklusive kontaktuppgifter för de behöriga myndigheterna för varje reglerat yrke och de rådgivningscentrum som avses i artikel 57b.

b) En förteckning över de yrken för vilka ett europeiskt yrkeskort finns tillgängligt, information om kortets funktion, inklusive alla relaterade avgifter som yrkesutövarna ska betala, och behöriga myndigheter för utfärdande av kortet.

c) En förteckning över alla yrken för vilka medlemsstaten tillämpar artikel 7.4 i sina nationella lagar och andra författningar.

d) En förteckning över alla reglerade utbildningar och utbildningar med särskild uppläggning enligt artikel 11 c ii.

e) De krav och förfaranden enligt artiklarna 7, 50, 51 och 53 som gäller för de reglerade yrkena i medlemsstaten, inklusive alla relaterade avgifter som medborgarna ska betala och de dokument som de måste lämna in till de behöriga myndigheterna.

f) Information om hur man ska överklaga, enligt nationella lagar och andra författningar, de beslut som antagits av de behöriga myndigheterna enligt detta direktiv.

2. Medlemsstaterna ska sörja för att den information som avses i punkt 1 tillhandahålls användarna på ett tydligt och heltäckande sätt, att den är lättillgänglig även på avstånd och på elektronisk väg och att den hålls aktuell.

3. Medlemsstaterna ska se till att en begäran om information som riktas till den gemensamma kontaktpunkten besvaras så snabbt som möjligt.

4. Medlemsstaterna och kommissionen ska vidta kompletterande åtgärder för att uppmana de gemensamma kontaktpunkterna att göra den information som avses i punkt 1 tillgänglig på andra officiella språk i unionen. Detta ska inte inverka på medlemsstaternas lagstiftning om språk-användning på deras territorier.

5. Medlemsstaterna ska samarbeta med varandra och kommissionen när det gäller genomförandet av punkterna 1, 2 och 4.

(*) EUT L 376, 27.12.2006, s. 36."

47. Följande artiklar ska införas:

"Artikel 57a

Förfaranden på elektronisk väg

1. Medlemsstaterna ska sörja för att samtliga krav, förfaranden och formaliteter som avser frågor som täcks av detta direktiv kan slutföras enkelt, på avstånd och elektronisk väg, via den berörda gemensamma kontaktpunkten eller de relevanta behöriga myndigheterna. Detta ska inte hindra de behöriga myndigheterna i medlemsstaten från att begära bestyrkta kopior i ett senare skede, om det finns skäligen grund för tvivel och om det är absolut nödvändigt.

2. Punkt 1 ska inte gälla för genomförandet av anpassningsperioden eller lämplighetsprovet.

3. När det för fullgörande av de förfaranden som avses i punkt 1 i denna artikel är motiverat för medlemsstaterna att begära avancerade elektroniska signaturer, så som det definieras i artikel 2 punkt 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/93/EG av den 13 december 1999 om ett gemenskapsramverk för elektroniska signaturer (*), ska de godta elektroniska signaturer som uppfyller kraven i kommissionens beslut 2009/767/EG av den 16 oktober 2009 om åtgärder som underlättar användningen av förfaranden på elektronisk väg genom gemensamma kontaktpunkter i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG om tjänster på den inre marknaden (**) och vidta tekniska åtgärder för behandling av dokument med avancerade elektroniska signaturer som fastställs i kommissionens beslut 2011/130/EU av den 25 februari 2011 om fastställande av minimikrav för behandling över gränserna av dokument som signerats elektroniskt av behöriga myndigheter i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG om tjänster på den inre marknaden (***).

4. Samtliga förfaranden ska genomföras i enlighet med artikel 8 i direktiv 2006/123/EG när det gäller de gemensamma kontaktpunkterna. De tidsfrister för förfarandena som anges i artikel 7.4 och artikel 51 i detta direktiv ska inledas vid den tidpunkt då en medborgare lämnat en ansökan eller en handling som saknas till en gemensam kontaktpunkt eller direkt till den relevanta behöriga myndigheten. En begäran om de bestyrkta kopior som avses i punkt 1 i denna artikel ska inte betraktas som en begäran om en handling som saknas.

*Artikel 57b***Rådgivningscentrum**

1. Varje medlemsstat ska senast den 18 januari 2016 utse ett rådgivningscentrum som ska ha till uppgift att ge medborgarna och rådgivningscentrumen i övriga medlemsstater stöd när det gäller erkännande av yrkeskvalifikationer enligt detta direktiv, inklusive information om nationell lagstiftning som reglerar dessa yrken och utövandet av dessa, sociallagstiftning och, i tillämpliga fall, yrkesetiska regler.

2. Rådgivningscentrum i mottagande medlemsstater ska hjälpa medborgarna att utöva de rättigheter som de tillerkänns enligt detta direktiv, vid behov i samarbete med rådgivningscentrum i ursprungsmedlemsstater och de behöriga myndigheterna och de gemensamma kontaktpunkterna i mottagande medlemsstater.

3. Alla behöriga myndigheter i ursprungsmedlemsstaten eller den mottagande medlemsstaten ska samarbeta till fullo med rådgivningscentrumet i den medlemsstaten, och vid behov i ursprungsmedlemsstaten, och på begäran lämna alla relevanta uppgifter om enskilda ärenden till dessa rådgivningscentrum, med respekt för reglerna för uppgiftsskydd i enlighet med direktiven 95/46/EG och 2002/58/EG.

4. Ett rådgivningscentrum ska på begäran av kommissionen informera den om resultaten av ärenden som den handlägger inom två månader efter det att det mottagit en sådan begäran.

*Artikel 57c***Utövande av delegeringen**

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 3.2 tredje stycket, artikel 20, artikel 21.6 andra stycket, artiklarna 21a.4 och 25.5, artikel 26 andra stycket, 31.2 andra stycket, 34.2 andra stycket, artiklarna 35.4 och 35.5, 38.1 andra stycket, 40.1 tredje stycket, 44.2 andra stycket, artiklarna 49a.4 och 49b.4 ska ges till kommissionen för en period av fem år från den 17 januari 2014. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenheter senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst

medgivande förlängas med perioder av samma längd, om inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 3.2 tredje stycket, artikel 20, artikel 21.6 andra stycket, artiklarna 21a.4 och 25.5, artikel 26 andra stycket, 31.2 andra stycket, 34.2 andra stycket, artiklarna 35.4 och 35.5, 38.1 andra stycket, 40.1 tredje stycket, 44.2 andra stycket, artiklarna 49a.4 och 49b.4 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 3.2 tredje stycket, artikel 20, artikel 21.6 andra stycket, artiklarna 21a.4 och 25.5, artikel 26 andra stycket, 31.2 andra stycket, 34.2 andra stycket, artiklarna 35.4 och 35.5, 38.1 andra stycket, 40.1 tredje stycket, 44.2 andra stycket, artiklarna 49a.4 och 49b.4 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentet eller rådets initiativ.

(*) EGT L 13, 19.1.2000, s. 12.

(**) EUT L 274, 20.10.2009, s. 36.

(***) EUT L 53, 26.2.2011, s. 66."

48. Artikel 58 ska ersättas med följande:

*"Artikel 58***Kommittéförfarande**

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté för erkännande av yrkeskvalifikationer. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.”

49. Artikel 59 ska ersättas med följande:

”Artikel 59

Öppenhet

1. Medlemsstaterna ska till kommissionen lämna en förteckning över befintliga reglerade yrken, och fastställa den verksamhet som varje yrke omfattar, och en förteckning över reglerade utbildningar, och utbildningar med särskilt upplägg, vilka avses i artikel 11 c ii, på deras territorium senast den 18 januari 2016. Alla ändringar av dessa förteckningar ska också meddelas kommissionen utan onödigt dröjsmål. Kommissionen ska inrätta och upprätthålla en allmänt tillgänglig databas över reglerade yrken, vilken även ska innehålla en allmän beskrivning av den verksamhet som ingår i varje yrke.

2. Senast den 18 januari 2016 ska medlemsstaterna till kommissionen lämna förteckningen över yrken för vilka en förhandskontroll av kvalifikationer är nödvändig enligt artikel 7.4. För varje yrke som tas upp i en sådan förteckning ska medlemsstaterna lämna en särskild motivering till kommissionen.

3. Medlemsstaterna ska undersöka huruvida de krav enligt deras rättssystem som begränsar tillträdet till ett yrke eller utövandet av ett yrke till innehavare av en särskild yrkeskvalifikation, inklusive användningen av yrkestitlar och den yrkesverksamhet som medges inom ramen för en titel, i denna artikel benämnd som ”krav”, överensstämmer med följande principer:

a) Kraven får varken direkt eller indirekt diskriminera på grund av nationalitet eller vistelseort.

b) Kraven ska vara motiverade av tvingande hänsyn till allmänintresset.

c) Kraven ska vara lämpliga för att uppnå de eftersträlvade målen och får inte gå utöver vad som krävs för att uppnå målen.

4. Punkt 1 ska också gälla för yrken som i en medlemsstat regleras av en sammanslutning eller organisation enligt artikel 3.2 och alla krav på medlemskap i dessa sammanslutningar eller organisationer.

5. Senast den 18 januari 2016 ska medlemsstaterna till kommissionen lämna uppgifter om de krav de avser att behålla och skälen till att de anser att dessa krav uppfyller villkoren i punkt 3. Medlemsstaterna ska lämna uppgifter om de krav som de därefter inför och skälen till att de anser att dessa krav uppfyller villkoren i punkt 3 inom sex månader efter det att den berörda åtgärden införts.

6. Senast den 18 januari 2016, och därefter vartannat år, ska medlemsstaterna också lämna en rapport till kommissionen om de krav som tagits bort eller mildrats.

7. Kommissionen ska vidarebefordra rapporterna som avses i punkt 6 till de övriga medlemsstaterna, som ska lämna synpunkter inom samma period om sex månader. Inom samma period ska kommissionen samråda med intresserade parter, däribland de berörda yrkena.

8. Kommissionen ska lämna en sammanfattande rapport, som baseras på medlemsstaternas uppgifter, till den samordningsgrupp som inrättats enligt kommissionens beslut 2007/172/EG av den 19 mars 2007 om upprättande av en samordningsgrupp för erkännande av yrkeskvalifikationer (*), vilken får lämna synpunkter.

9. Mot bakgrund av de synpunkter som avses i punkterna 7 och 8 ska kommissionen senast den 18 januari 2017 lägga fram sina slutliga undersökningsresultat för Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljda av förslag till ytterligare initiativ.

(*) EUT L 79, 20.3.2007, s. 38.”

50. Artikel 60 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska följande stycke läggas till:

”Från och med den 18 januari 2016 ska den statistiska översikt över de beslut som fattats, och som avses i första stycket, innehålla utförlig information om antalet och typer av beslut som fattats i enlighet med detta direktiv, inklusive de typer av beslut om partiellt tillträde som fattats av de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 4f, och en förklaring om de huvudsakliga problemen som tillämpningen av direktivet fört med sig.”

b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Senast den 18 januari 2019, och därefter vart femte år ska kommissionen offentliggöra en rapport om genomförandet av detta direktiv.

Den första rapporten ska särskilt fokusera på de nya delar som införs i detta direktiv, och i synnerhet behandla följande punkter:

a) Hur det europeiska yrkeskortet fungerar.

b) Moderniseringen av de kunskaper, färdigheter och kompetenser som omfattas av avdelning III kapitel III, inklusive förteckningen över de kompetenser som avses i artikel 31.7.

c) Hur den gemensamma utbildningsramen och det gemensamma utbildningsprovet fungerar.

d) Resultatet av det särskilda kompletteringsprogram som fastställs i rumänsk lag eller andra författningar för innehavare av intyget på formella kvalifikationer som anges i artikel 33a, och för innehavare av intyget på formella kvalifikationer från en eftergymnasial utbildning, för att bedöma behovet av att se över de nuvarande bestämmelser som styr systemet för förvärvade rättigheter och gäller för rumänska intyg på formella kvalifikationer som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård.

Medlemsstaterna ska tillhandahålla all nödvändig information för att förbereda denna rapport.”

51. I artikel 61 ska andra stycket ersättas med följande:

”Vid behov ska kommissionen anta en genomförandeakt för att medge den berörda medlemsstaten ett undantag när det gäller tillämpningen av bestämmelsen i fråga under en begränsad tidsperiod.”

52. Bilagorna II och III ska utgå.

53. I punkt 1 i bilaga VII ska följande led läggas till:

”g) Ett intyg som bekräftar att den sökande inte temporärt eller definitivt har förbjudits att utöva yrket eller inte

har dömts för något brott, om medlemsstaten kräver sådana intyg av sina egna medborgare.”

Artikel 2

Ändring av förordning (EU) nr 1024/2012

Punkt 2 i bilagan till förordning (EU) nr 1024/2012 ska ersättas med följande:

”2. Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG (*): artiklarna 4a–4e, artikel 8, artikel 21a, artikel 50, artikel 56 och artikel 56a.

(*) EUT L 255, 30.9.2005, s. 22.”

Artikel 3

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 18 januari 2016 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv.

2. Alla medlemsstater som den 17 januari 2014 tillhandahåller tillträde till barnmorskeutbildning för utbildningsväg I enligt artikel 40.2 i direktiv 2005/36/EG efter minst tio års allmän skolutbildning, ska senast den 18 januari 2020 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att respektera inträdeskraven för barnmorskeutbildning enligt artikel 40.2 a i detta direktiv.

3. Medlemsstaterna ska till kommissionen genast överlämna texten till de bestämmelser som avses i punkterna 1 och 2.

4. När en medlemsstat antar de bestämmelser som avses i punkterna 1 och 2 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

5. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 4***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 5***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 20 november 2013.

På Europaparlamentets vägnar
M. SCHULZ
Ordförande

På rådets vägnar
V. LEŠKEVIČIUS
Ordförande

Uttalande från kommissionen

När kommissionen förbereder de delegerade akter som avses i artikel 57c.2 kommer den att se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt, samt genomföra lämpliga och öppna samråd i god tid, i synnerhet med experter från behöriga myndigheter och organ, yrkessammanslutningar och läroanstalter i samtliga medlemsstater och vid behov med experter från arbetsmarknadens parter.
